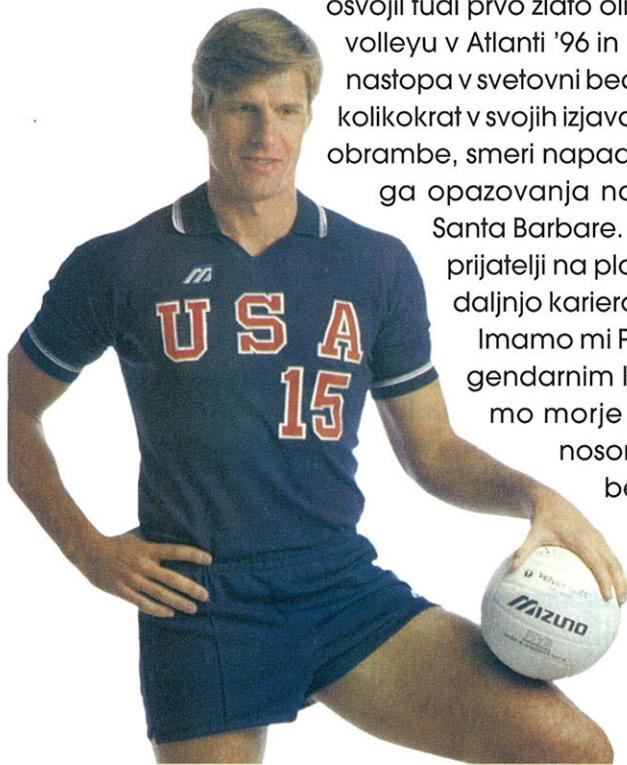

vabijo svoje privržence na basket beach, handball beach in tudi nogomet na vročem pesku je vse popularnejši, a kdor je v živo spremjal na primer košarko ali rokomet na plaži, je kaj kmalu zaključil, da to pa ni to. Tudi mene je »firbec« mikal, kako se lahko igra košarka na pesku, seveda sem si to ob prvi priložnosti v Lignanu na znameniti plaži Sabbiadoro tudi ogledal, vendar je bilo razočaranje kar precejšnje: ekipo sta tekmo igrali na položenih deskah. To je bil tudi razlog, da si rokometna na pesku nisem ogledal, saj si ne morem predstavljati odboja žoge na izmikajoči mivki in tudi nogometna povzroča ničkoliko problemov, saj so navajeni igrati na »zlikanih« površinah, da o poškodbah ne govorimo. Beachvolley torej klub nekakšni konkurenči ostalih športnih panog ostaja kralj, ali, če hočete kraljica peščenih plaž, to pa moramo znati mi trenerji izkoristiti tudi za podaljšanje tekmovalne sezone in tudiza izboljšanje individualne tehnike. Ni ga odbojkarja, ki ne bi poznal enega najboljših odbojkarjev na svetu, legendarnega Karch Kiralya, ki je poleg dvehzlatih olimpijskih medalj v dvoranski odbojki (Los Angeles '84 in Seul '88)

osvojil tudi prvo zlato olimpijsko medaljo v beach volleju v Atlanti '96 in pri svojih 42 letih še vedno nastopa v svetovni beach volley ligi. Karch je ničkolikokrat v svojih izjavah poudaril, da se je dobre obrambe, smeri napada in še kako pomembnega opazovanja naučil na plažah domače Santa Barbare. »Trening z očetom in igra s prijatelji na plaži mi je bila osnova za nadaljnjo kariero,« razlagata.

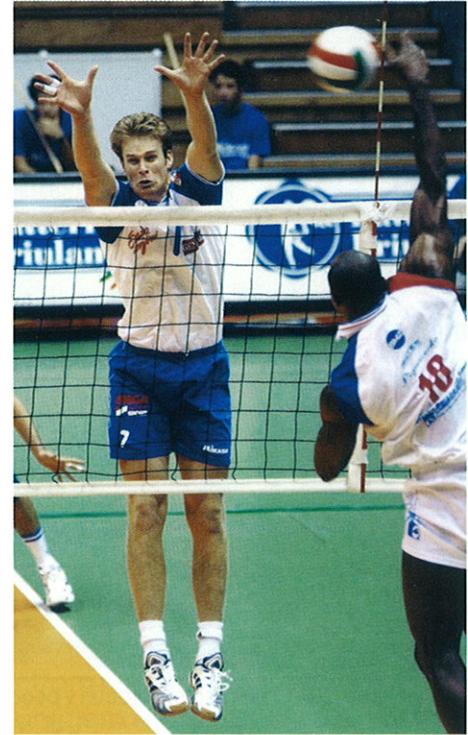
Imamo mi Primorci kaj skupnega z legendarnim Kiralyem? Da, veliko! Imamo morje in plaže takorekoč pred nosom, vse več je organiziranih beach volley turnirjev tako v Sloveniji, Hrvaškem in res nešteto tudi v Italiji.

Legendarni ameriški odbojkar Karch Kiraly, kateremu je uspelo osvojiti kar tri zlate olimpijske medalje

Nam trenerjem, vodstvu klubov in odbojkarskim zanesenjakom in seveda staršem ostaja samo odločitev, kje preživeti aktivni dopust, dopust, kjer se bomo lahko z igranjem beach volleja zabavali, izpopolnjevali tehniko v tekma 2:2, 3:3 ali dva fanta in eno dekle (lahko tudi obratno), pa tudi starejšim se za vrček piva splača potruditi. V teh dneh je sonce pravo, temperatura na nivoju, šola se bliža koncu, peščene plaže v Sesljanu, Izoli, Bledu, Cerviji in še kje pa vas že nestрпно pričakujejo, da pokažete svoje znanje.

Andrew Witt, rojen 21. marca 1978 v St. Mariji, mestece blizu St. Barbare (CA) v ZDA; je v sezoni 2001/02 igral za ekipo Senza Confini iz Trsta v A2 ligi

Solkan, julij 1992;
športni park pri
Žogici.
Odbojkarski turnir
v beach volleju;
z leve:
Dušan Carli,
Lilijana Šibav,
Zoran Jerončič

OI v Atlanti (ZDA) 1996: finalni obračun v beach volleyu pred množico "premočenih" gledalcev

Štandrež, junij 1997
tradicionalni turnir
na pesku.
Zmagovalna trojica
v kategoriji
»old star«; z leve
pokojni Rado Vidic
(odbojkar OK
Salonit Kanal,
priznani
odbojkarski
sodnik),
Eriana Katnik
in avtor knjige

Neuigranost velikih

24.9.2003

Takšen naj bi bil obračun po prvem krogu moške odbojkarske TIM A1 lige, med katerimi bo po dolgih 24 letih tudi Trst imel svojega predstavnika.

Adriavolley se namreč po lanskoletnem uspehu in nekaterih poletnih težavah v tržaški športni dvorani v nedeljo pokazala v dokaj solidni družbi. Vsem, ki odbojko spremljajo nekoliko pobliže, je bilo jasno, da se bo proti šesterki, ki je po oceni CEV (Evropske odbojkarske zveze) trenutno najboljša ekipa stare celine sezone 2002/03 v vsakem primeru težko resneje upirati, a bi našim fantom s »srebrnim« Frantzom Granvorkajem načelu in odličnim liberom, Slovencem Lorisem Maniajem skoraj uspel veliki met, osvojitev točke. Sicer pa smo vsi od favorizirane ekipe iz dežele Marke pričakovali le nekoliko več, vsaj tako je obetala začetna postavitev, a je tudi nekoliko slabša igra, predvsem ugiranost Vulla in soigralcev razumljiva, kajti v nekaj dneh se »fines« ne da uigrati ali avtomatizirati.

Tudi ostale t.i. »velike« ekipe so v prvem krogu imele težave. Tu predvsem mislim na poraza aktualnih državnih prvakov Sisleya iz Trevisa v znameniti Palaverde, in nove združene ekipe Coprasystela iz Piacenze, ki jo po nekajletni odbojkarski odsotnosti (nogomet Lazio in Inter) vodi priznani Julio Velasco. Nad neuigranostjo se lahko nekoliko bolj pritožuje trener Sisleya Bagnioli, saj so se kar širje reprezentantje le nekaj dni pred tekmo vrnili z evropskega prvenstva v Nemčiji; Velasco teh problemov ni imel, a se je ekipi kot zadnji pridružil organizator igre ŠČG Nilmola Grbić, pa tudi Kubanci se po dobrih dveh letih kazni s strani FIVB (Svetovne odbojkarske zveze) vračajo na sceno.

Poraz Edilbasa iz Padove, za katerega bo v novi sezoni igral tudi slovenski odbojkar Gregor Jerončič, je bil pričakovani prevsem zaradi poškodb,

ki v zadnjem času pestijo ekipo trenerja Pupa Dall’Olja. Pred časom je moral na operacijo ramena reprezentančni napadalec ZDA Lampret, na zadnji prijateljski tekmi v Trevisu se je poškodoval odlični Poljak Stelmach, poškodba (mislim, da kolena) pa že dalj časa pesti povratnika (iz Itasa Trenta) temnopoltega Madžara Mesaroga.

V ekipi »zlatega« Mateja Černica Kerakoll iz Modene je bilo na tekmi proti »oslabljeni« Padovi čutiti, da je trener odločil preiskusiti več variant, kajti veliko je počival Rus Jakovljev, zaradi poškodbe ni nastopil Giani, pozna pa se je tudi odsotnost ameriškega podajalca Lloyda Balla, ki je s svojo reprezentanco na srednjeameriških igrah, sicer bi bil poraz Padove še hujši.

Odločno se je solidni ekipi iz Perugie upirala povratnica med A1 ligaše ekipa Parme, kjer je vse svoje znaje in sposobnosti pokazal hrvaški reprezentant, sedaj že bivši odbojkar Cunea Igor Omrčan, ki je kljub sobotni kvalifikacijski tekmi v Zagrebu proti Litvi na tla zabil kar 29 žog in trener Mauro Barruto je z dvema točkama lahko več kot zadovoljen.

Že v soboto smo lahko na malih TV zaslonsih spremljali obračun med Latino in odlično ekipo prof. Silvana Prandija iz Trenta, ki pa je morala priznati premoč zmage željnih domačinov, pa čeprav so v vlogi favoritov nastopili gostje z Lorenzom Bernardijem, Tofolijem, Kazakovim, Sartorettijem in še nekaterimi odličnimi odbojkarji, ki bi v Latini morali pokazati kaj več. Tudi v tem primeru gre za problem uigranosti, ki pa bo iz tekme v tekmo manj opazen.

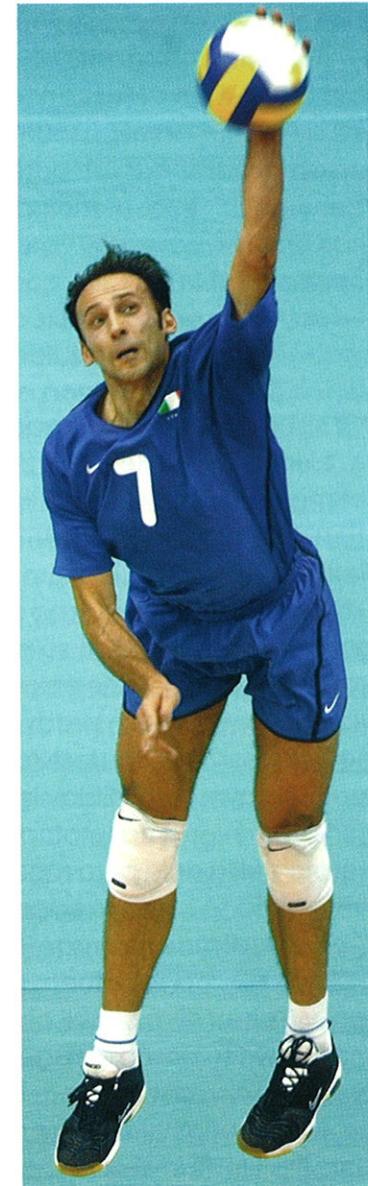
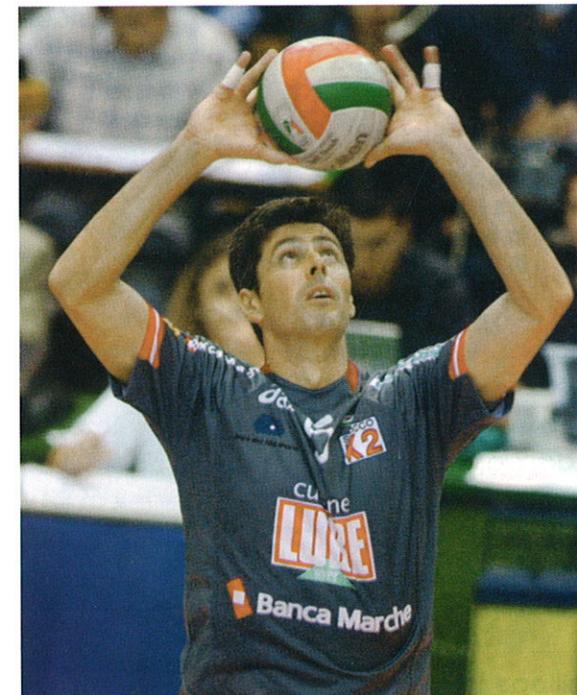
V derbiju nekoliko slabših ekip, ki jih mnogi strokovnjaki postavljajo v skupino 4-5, ki se bodo borile za obstanek, je v Ferrari slavila domača

Odbojkar stoletja v zahtevnem elementu bloka Lorenzo Bernardi, na sliki še kot kapetan italijanske reprezentance

šesterka in si s tem zagotovila prve tri »rešilne« točke, vendar pa ne gre prezreti, da ima tudi poraženi Bossini in Montechiarija svojo računico in da se brazilski organizator igre, izkušeni Mauricio, italijanski reprezentant Savani, pa Brazilec Joel (prišel je iz Lamezie iz A2 lige) ne bodo kar tako predali.

Da bo to 59. prvenstvo nekaj povsem posebnega, so pokazali že prvi rezultati in z njimi povezana presenečenja in glede na dejstvo, da bo letos prekinitev kar nekaj (mesec dni v novembru, 14 dni v januarju, itd.), je pričakovati izredno izenačeno prvenstvo. To pa je voda na mlin nekoliko slabšim ekipam, ki v svojih vrstah nimajo pomembnih tujih odbojkarjev in Adriavolley vsekakor spada v to kategorijo.

Zgoraj: reprezentančni univerzalec levoroki Andrea Sartoretti v napadu
Levo: odlični organizator igre v letošnji sezoni Lube B. Macerata Fabio Vullo

Vonj po Franciji

1.10.2003

V soboto smo se že v zgodnjih jutranih urah podali v Piemonte, kjer nas je (ekipo Adriavolleya iz Trsta) v nedeljo čakala izredno težka prvenstvena tekma drugega kroga A1 lige. Naslov današnjega prispevka pa ni namenjen samo bližini Cunea Franciji, temveč osvetlitvi uspeha »srebrnih« Francozov na pred kratkim končam EP v Nemčiji.

Nikakor pa tudi tokrat ne morem mimo »presenetljivih« rezultatov drugega kroga prvenstva, ki so na glavo postavili nekatere trditve pred pričetkom A1 lige in s tem še enkrat dali slutiti, da bo letošnja sezona nadvse privlačna, negotova in predvsem zanimiva. Le kdo bi si upal trditi, da bosta po dveh kolih na dnu lestvice Tržačanom še brez zmage delala družbo aktualni državni prvak Sisley iz Trevisa in favorizirana ekipa Coprasystel iz Piacenze in seveda nasprotno, da bo »skromna« Ferrara z Lube Banco iz Macerate delila celo prvo mesto. Narobe svet, bi dejali mnogi.

A vrnimo se k napovedani zgodbi o Francozu, ki ni presenetila le mene ampak tudi mnoge druge, ki tako ali drugače nekoliko pobliže spremljajo odbojko. Že na sobotnem popoldanskem treningu v prelepi športni dvorani v Cuneu sem opazil ob igrišču dokaj poznane obraze. Film v glavi se mora zavrteti nazaj, da ugotovim, da gre za izvrstnega trenerja francoske državne reprezentance in nekdaj odličnega odbojkarja Philippeja Blaina, torej »kovača« srebrne medalje francoskih petelinov na zadnjem EP v Nemčiji. Sledil je stisk rok, pozdrav in predvsem pohvale z moje strani, ter seveda opomba: »Bili ste odlični v korelacijski-povezavi med blokom in obrambo.« On pa: »Hvala, dobro se je izšlo, a pred nami so še večje naloge in s tem odgovornosti.«

Ni težko ugotoviti, zakaj je Philippe v Cuneu. V dveh dneh se lahko na

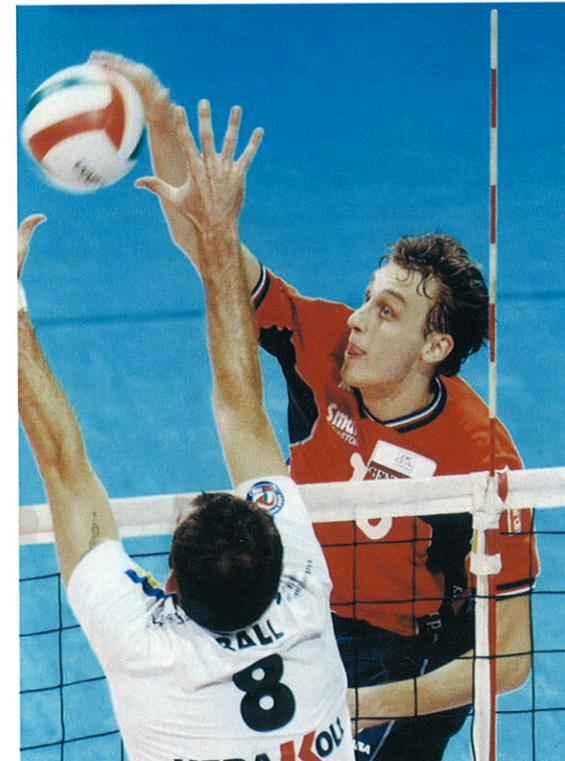
lastne oči prepriča o formi, delu, itd. svojih odličnih reprezentantov: iz Anastasijsvega tabora 27-letnega, 200 cm visokega Stephane Antiga in napadalca Adriavolleya Franta Granvorkajem, očesu pa ne bo ušel tudi drugi tržaški napadalec, potencialni reprezentant 22-letni Guillaume Samica. Tu pa sta še pogovora z obema trenerjema, tako domačim do nedavnega reprezentativnim selektorjem Anastasijem in seveda trenerjem dveh »tržaških« Francozov prof. Bastianijem. In prav Gianluca mi je ob koncu večernega tehničnega sestanka omenil možnost, da bo francoski selektor gost skupnega nedeljskega kosila in da si pač bomo izmenjeli nekaj iskušenj. Dobra stvar, sem si misil, bomo videli, kako se osvoji medalja na evropskem prvenstvu. Jutranji trening in po novem tehnični sestanek sta minila kot bi trenil in že smo sedeli z ostalimi člani našega vodstva pri misi skupaj s kondicijskim trenerjem Francozov in seveda s Philippom Blainom. Pogovor je tekel o marsičem, le da se je tema vedno kot rdeča nit vila le okoli odbojkarskih problematik, od fizične priprave do tehnično taktničnih zamisli, o novitetah in še o marsičem. Kot na primer o problemu žog Molten, s katerimi se igra v Italiji, do povsem drugačnih Mikas, s katerimi se nastopa na velikih tekmovanjih, o reševanju teh problemov, ki niso niti tako majhni, kot se nam zdijo. Philippe zatrjuje, da se bodo morale stvari le urediti, kajti po končanih mednarodnih tekmovanjih se problem prenese v Italijo na klube, kajti ponovno se je potrebno prilagoditi Molten žogam in z januarjem se stvari ponovijo in tako naprej. Igralci,

Francoski reprezentant Frantz Granvorka v dresu tržaškega Adriavolleya v sezoni 2003/04

fizioterapevti in vodstvo kluba so odšli k pomembnemu počitku, nas pa je debata nekako prikovala k mizi, le tema je ostala ista.

Za presenečenje pa je poskrbel Philippe Blain, ko je iz torbe potegnil prenosni računalnik in nam pokazal programe dela francoske izbrane vrste, tako tiste, ki so jih že obdelali in katerih rezultati so v zadnjih sezонаh poznani, kakor tudi tiste, ki se nanašajo na pomembna tekmovanja, na primer na svetovni pokal na Japonskem, morebitne kvalifikacije za OI v Atenah 2004, svetovno ligo 2004 itd. Programi, ki zajemajo tako fizično kakor tudi tehnično taktično delo, so izdelani do potankosti in zajemajo posameznika, ne glede na to kje igra in ekipo kot celoto. Povsem normalno je, da selektorja reprezentance do potankosti zanima, kje odbojkar igra, kako se tam dela, kakšne so njegove obremenitve, kakšni so njegovi statistični podatki, skratka, pod nadzorom mora biti kompletno delo tako posameznika kot celote. V interesu strokovnega vodstva reprezentance je, da tesno sodeluje s klubni, pri katerih igrajo njegovi odbojkarji, zaželjena pa je tudi izmenjava informacij na vseh nivojih. Gradiva in ugotovitev je toliko, da jih v ta prispevek nikakor ne morem »stlačiti« ob vsem videnem pa mi je povsem jasno, zakaj so Francozi prispeli tja kjer trenutno so in to sem Blajnu tudi direktno povedal, le da je on ob vseh pohvalah le skromno pokimal z glavo in si seveda mislil svoje. Ob vabilu, naj si za nekaj dni v maju in juniju ogledam priprave »petelinov« v Franciji, pa sem tudi sam samo prikimal z glavo.

Napadalec francoske reprezentance
Guillaume Samica v napadu proti bloku podajalca
Modene in reprezentance ZDA Lloy Ball

Zamisel o vsebini današnjega prispevka mi je prišla pred dnevi, ko sem tako kot veliko mojih kolegov udeležil trenerskega seminarja, ki sta ga vodila priznana strokovnjaka, selektor izbrane italijanske vrste prof. Anastasi in njegov pomočnik prof. Schiavon. Bilo je triurno zanimivo predavanje, ki je marsikomu izmed pristonih nudilo možnost za razmišljjanje o mogočih novih prejemih v tako imenovanem RPS (Rally point sistem) in seveda še o marsičem, kar je vredno podrobnejše analize.

Priznati moram, da sem zadnjih 14-15 let reden gost najrazličnejših seminarjev in posvetov, kakor tudi razmišljanj, oziroma različnih pogledov na določene teme pri treniraju odbojke. In prav pri teh razhajanjih glede metod in pristopa do učenja bi se rad zaustavil danes.

Pri poslušanju vrhunskih strokovnjakov dobijo človek občutek, da vsak nekako vleče na svojo stran, zagovarja svoje metode, nekateri pa neutrudno posnemajo druge in vztrajno trdijo, da je prav tako.

Maja letos so me pri OZS prosili za sodelovanje pri predavanju italijanskega strokovnjaka Angelina Frigonija, ki je vsem nam bolj znan kot desna roka nekdanjega trenerja uspešnih »azzurrov« Julia Velasca in v zadnjih sezonaх trenerja ženske reprezentance Nizozemske. Predavanje je bilo izredno zanimivo, a bolj kot sama tema, mi je ostalo v spominu trmasto vztrajanje Frigonija pri tako imenovanem globalnem načinu učenja tehnik, kamor se v zadnjih letih vse bolj nagiba splošna kultura učenja. Za tiste, ki nekoliko manj poznajo načine učenja, lahko povem, da poleg tako-imenovanega globalnega načina učenja (tehniko se učimo med samo igro 6:6 ali 5:5) poznamo še analitično učenje, kjer posamezne tehnične elemente učimo postopoma in predvsem ločeno od drugih elementov.

Podoben problem, a s povsem drugo vsebino, smo prisotni pred več kot šestimi leti doživeli na seminarju prav tako v Ljubljani, kjer je sedaj že pokojni prof. Aleksander Skiba, znan tudi po tem, da je »odkril« nekdanje najuspešnejše reprezentante Italije (Zorzi, Bernardi, Cantagalli...) s posebnimi analitičnimi vajami prikazal način modernega razmišljanja. To sta samo dva primera od mnogih, kateri bi lahko še dodal tistega, ki ga v vlogi drugega trenerja doživljjam ob vsakodnevnom delu s trenerjem Kim Ho Chulom, ki pa se bolj nagiba k drugi varianti. In katera je prava?

Seveda se ob tem pojavi cela vrsta najrazličnejših vprašanj, na katera pa mladi še neizkušeni trenerji ne najdejo pravega odgovora, oziroma je odgovorov več in zato tudi obstajajo najrazličnejši seminarji in ogromno literature. Pri tem je bistvenega pomena, da slišimo čim več najrazličnejših zvonov in si o vsakem ustvarimo svoje prepričanje, oziroma nadgradimo svoje predhodno znanje. Da, želje po znanju so, je pokazalo tudi 250 prisotnih trenerjev v Gradišču ob Soči.

Veliko trenerjev zagovarja način učenja tehnike z igro (globalni način), 6:6 ali 5:5 itd.; drugi pa nasprotujejo temu

Povratnik Julio Velasco

15.10.2003

Le kdo ne pozna, nekdanjega najuspešnejšega trenerja italijanske odbojkarske reprezentance, ki je od leta 1989 dobro desetletje kraljevala tako na stari celini kakor tudi na svetu nasploh, le tiste »jagode« na vrhu torte (zlata olimpijska medalja) ni uspel nikoli osvojiti. Po vseh res velikanskih uspehih se je popularni Julio najprej za kratko obdobje posvetil ženski odbojki, nakar sta ga v nogometne sfere zvabila (Cagnotti, Moratti) najprej rimski Lazio in nato milanski Inter. Priznati moram, a sem osebno bil takrat nemalo razočaran in prepričan sem, da je bilo takšnih kolegov kar veliko, kajti Velasco je bil za vse nas vzor brez primere. Žal mi je bilo, da ga osebno nisem poznal, kajti le ob »osebnih« srečanjih človeku odkriješ dušo. In vendar se je nekdanji najuspešnejši trener »azzurrov« in še pred tem Paninija iz Modene ponovno vrnil k svoji stari ljubezni odbojki, predvsem pa delu v telovadnici in novim izzivom naproti. Prevzel je vodenje Češke reprezentance s katero pa se na SP v Argentini ni posebej izkazal, čeprav so imeli Čehi solidno ekipo. Pričel se je lov italijanskih klubov na izjemnega trenerja, kajti večina je bila prepričana, da bo predsednik italijanske odbojkarske zveze Magri po odstavitevi Anastasija vodenje pomlajene reprezentance dodelil ambicioznemu Gian Paolu Montaliju, kar se je na koncu tudi zgodilo. Julio Velasco pa je pristal v združeni ekipi, sedaj že bivših A1 ligašev Copre iz Piacenze in Asystela iz Milana z novim imenom Coprasystel Piacenza.

Velasca sem prvič pobliže spoznal v prvih dneh meseca julija na več-dnevнем seminarju v Cervii na Jadranski obali, kjer je prvič po nekaj letih odsotnosti predaval o svojih novih izkušnjah predvsem z novim načinom igre RPS, s katerim se je Velasco prvič srečal na SP v Argentini leta 2002. Vse nas je seveda zanimal njegov pogled na novosti. Kdor je Velasca kadar-

koli prej poslušal ali mogoče bral njegove prispevke, dobro ve, da so vsa njegova izvajanja izredno zanimiva, predvsem pa prepričljiva, kajti prostora za dodatne dvome na njegovih predavanjih ni. Še sedaj se spomnjam, da sem v Cervii pisal in pisal, zastavljal vprašanja, dobil izvrstne odgovore, pa tudi dodatna vprašanja z Velascove strani. Spomnim se, da je že takrat govoril, da bo v novem klubu v Piacenzi imel izredne težave s sprejemom servisa (Zlatanov, Marshall in še kdo), da to dobro vedo njegovi nasprotniki, a da se bo potrudil in stvari postavil tja, kamor pač sodijo. Kaj pa vi in Trstu, ga je zanimalo v tistih prvih julijskih dneh, boste sploh sestavili ekipo, ali vam sploh ne bo potrebno močno servirati proti mojim? Bo, bo ekipa sem odgovoril, pa tudi servirali bomo močno in še kaj več sem mu odgovoril. Seveda si je »kralj« Julijo ob mojem odgovoru mislil svoje.

In prav tu se je na nujinem ponovnem srečanju pričel pogovor o prvenstvu, ki je v polnem teku, o neverjetnih rezultatih, o tem da se v tej sezoni dogaja vse mogoče in tako naprej. Samo poglej Modeno, Jerončič, je dejal Velasco, pa Padova, kakšno lekcijo so nam dali. Res, Pupova ekipa (Padova) je trenutno v dobrimi formi in gorje tistem, ki jo sedaj sreča, poglej, z drugim podajalcem so opravili s Perugio. Nisem mogel molčati: »K nam v nedeljo prihajajo, sem pribil, res bo težko, a mi moramo zmagati. Se vidimo jutri na jutranjem treningu«, je še dodal in že ga je ustavil nekdo drug. Tako je to, če si slaven, če se piše Velasco in predvsem če si odličen trener in strokovnjak kot Julio zagotovo je.

Jutranji trening, ponovno srečanje, debata, ki se tako ali drugače vrni v istem krogu imenovanem odbojka, ali natančneje A1 liga. Veš, danes ne bo Gardinija, še vedno je rahlo poškodovan in še nekaj težav je v beležki, a tem

Priznani strokovnjak, eden najboljših na svetu, je z ekipo Piacenze 8. februarja 2004 gostoval tudi v Trstu

se v teh petih krogih rednega dela prvenstva srečujejo malodane vsi ligaši, še posebej tiste ekipe, ki imajo v svojih vrstah reprezentante. Še dobro, da Gardinija ne bo. Torej težava – nevarnost manj za nas, sem si mislil in novico prenesel v štab. Bomo videli, kaj bo popoldan! Neverjetno – prvi niz je naš. Da, fantje, zmagali smo niz in to proti šesterki Grbić, Hernandez, Zlatanov, Marshall, Bovolenta in namesto Gardinija izkušeni Botti, ter odlični libero Vergnagli. Tudi drugi niz bo naš in osvojili bomo točko. A izkušeni Velasco, se je v pravem trenutku odločil za skoraj neverjetno potezo. Na rezervno klop je posedel enega najboljših organizatorjev igre na svetu reprezentanta SČG Nikolo Grbića, ob njem pa še Kubanca Hernandezza, Bottija pa je na centru zamenjal mladi Tomasetti, vstopil pa je tudi še nepovsem zdrav, a odlični Rosalba. Ne, ne, sem si mislil, spoštovani Velasco, tako pa ne bo šlo in se obenem jezil, da mi je na glavo postavil vse pripravljeno gradivo glede spremjanja nasprotnikove ekipe. A veter se je tokrat obrnil proti naši »barcolani«, vse bolj razpoloženi domači odbojkarji so ob bučnem spodbujanju s tribun pridno nabirali točko za točko. Vknjižili so drugi niz, ki je sicer še bil na dometu naše ekipe, nekoliko lažje je četa Velasca prišla do zmage v tretjem nizu, četrti pa je bil čisti monolog Piacenze. Velasco je ostal umirjen, preračunljiv, podala sva si roke. »Non è male, bravi, complimenti Jerončič!« Da, sem si mislil, a ti si kljub že izkopani »jami« ostal trdo na tleh, prepričan v svojo linijo dela, ki je in prepričan sem, da bo tudi v bodoče dajala izvrstne rezultate.

Cervia, 19.-20. junij 2004 (Italija); veliko zanimanja vladarje za kvalitetne trenerske seminarje na katerih predava nekdanji, sicer tudi najuspešnejši trener italijanske odbojkarske reprezentance Julio Velasco (v prvi vrsti, v rdeči majici)

Hram odbojke

29.10.2003

To, kar je za nogomet na primer Juventus, za košarko Bologna, to, kar so tam preko luže v mogočni NBA Bullsi, pomeni v odbojkarskih krogih Modena. Enajst državnih naslovov, prvi v sezoni 69/70, 10 pokalnih lovernik (prva v sezoni 78/79 iz zadnja 20 let kasneje), štirje evropski naslovi pokala državnih pokalov, prvi v sezoni 89/90, nakar sledijo trije zapored 95/96 do 97/98, trije pokali pokalnih zmagovalcev 79/80, 85/86 in 94/95, trije naslovi evropskega pokala CEV 82/83, 83/84 in 84/85), temu pa je potrebno dodati še po en naslov evropskega super pokala leta 1995, italijanskega super pokala 1997 in pokala Italija Open pred natančno desetimi leti. Vse našteto so generacije odličnih odbojkarjev in trenerjev doživljale v prekrasnem odbojkarskem »hramu«, športni dvorani Pala Panini. Minilo je nekaj več kot 14, 15 let odkar sem prvič prestopil prag tega odbojkarskega svetišča, ko sem si v družbi zagrjenih športnih delavcev goriške Olympie kar nekajkrat ogledal tekme takratnega Panninija. Spomin je še svež, postavitve ekipe smo v glavnem poznali na pamet Vullo, Cantagalli, Bernardi, Lucchetta, Bertoli, Američan Partie, Ghiretti, na klopi kdo drug kot nam vsem znan Julio Velasco! Da prav Velasco je eden redkih, kateremu je z ekipo Modene uspel neverjeten podvig: osvojitev štirih zaporednih državnih naslovov, od tistega prvega v sezoni 85/86 in zadnjega pred prevzemom reprezentance Italije v sezoni 88/89. Na njegovo mesto je takratni predsednik, priljubljeni Giuseppe Panini, postavil hrvaškega strokovnjaka prof. Vladimira Jankoviča, kateremu je že v prvi sezoni za krmilom Modene uspela osvojitev prvega pokala državnih prvakov. A bodi dovolj o uspehih tega odbojkarskega velikana, ki tudi v novejši zgodovini pušča neizbrisno sled v svetu odbojke.

Žal pa jim ta sezona vsaj zaenkrat ni pisana na kožo, ekipa samih odličnih odbojkarjev se je po šestih tekma znašla na samem dnu začasne prvenstvene lestvice. Pred nedeljsko tekmo so Ball, Cantagalli, Černic, Jakovljev, Giani, Pippi, Dante, Cozzi skupaj z nami Adriavolley delili zadnje mesto na lestvici, torej je bila nedeljska tekma v »hramu« odbojke nekakšen derby z dna lestvice. Kako se je končala, seveda danes v sredo, ko je pred vami ta prispevek, že vsi dobro vemo. Černiceva četa je kljub težavam, ki jo v zadnjem času pestijo, prepričljivo zmagala in s tem morda kazala izhod iz krize. Dejstvo, da sta si na nedeljski tekmi na nasprotnih straneh mreže stali trenutno najslabši ekipi prvenstva, to ne zmanjšuje »veličastnosti« tega hrama odbojke, ki te prevzame še preden stopiš v njegovo notranjost. Nekako nehote te obdajo najsvetlejši spomini na ekipe, trenerje, odbojkarje in seveda tudi odbojkarice, ki so se zvrstile v športni dvorani PalaPanini. Ob vstopu v preddverje na desni steni zagledaš velikansko fotografijo, žal pokojnega predsednika Giuseppeja Paninija, ki z visoko dvignjenim velikim pokalom v roki in nasmeškom na ustnicah simbolizira uspehe tega velikana italijanske odbojke. Tudi hodniki, v notranjosti dvorane so polni

Vzdušje pred "večnim" derbyjem v športni dvorani Pala Panini.
Rokovanje dveh odličnih trenerjev: Daniele Bagnoli (Sisley Treviso) in Pupo Dall'Olio (Modena)

fotografij z odbojkarskimi motivi, tu sta na primer igralec s št. 5 in napisom Vullo, pa odlični dvojni blok. Motiv me spominja na Lorenza Bernardija ali Cantagallija, Lucchetto. Na eni steni je odbojkar pri sprejemu servisa, lik pa je vsaj po mojem mnenju enak Gianiju, ob tem so na vrsti še vsi pomembni akterji tega velikana iz Modene. Tudi na žensko odbojko, niso pozabili, kajti dekleta so v »zlatih« časih Modene tudi posegala po državnih in tudi evropskih naslovih (v sezoni 99/00 državni naslov in 00/01 naslov evropskih državnih prvakinj). Na steni velikanska fotografija z dvema odbojkaricama, ki sta zaznamovali svetovno odbojko in tudi v PalaPanini pred več sezonomi pustile svoj pečat. Irina Kirilova, trenutno stara 38 let, prva organizatorka igre Perugie, in visoka Gabela Perez del Solar (obe sta bili finalistki OI leta 1988 v Seulu), ki je v novi sezoni okreplila vrste Minettija iz Vicenze. In še veliko podobnih slik, risb, pokalov in še česa, ki te že na hodnikih pred vstopom v mogočno dvorano dajo vedeti, da tu domuje odbojka. Kaj pa notranjost? že sam prihod na taraflex te obda z nečem večjim, mogočnim, nečem, kar ni dosegljivo za vsakogar. Pravijo, da vsak ne more igrati v Modeni, da le redki trenerji imajo čast, da so sedeli na klopi Paninija, Phillipsa, Casa Modene, Daytona in še nekaterih imen ekip, ki pa še vedno pomenijo samo Modeno.

Tudi vzdušje je pred in med samo tekmo, na kateri se je zbralo približno 2.000 gledalcev, bilo pravo: glasno navijanje in spodbujanje svojih ljubljencev, skandiranje posameznih imen ob glasnih ritmih bobnov in tako vse do konca tekme. Velikanski popisani transparenti, tokrat so bili v glavnem posvečeni Brazilcu Dantemu, ki je pred dnevi postal očka. Zmaga je zasluženo ostala v palači odbojke, pred njo pa vrsta navdušenih najstnic in tudi tistih nekoliko starejših, ki so pridne čakale na avtograme, na skupno sliko, na mogoče besedo ali dve s svojim najljubšim igralcem. Tudi sam sem izkoristil ponujeno priložnost in pokramljal še z nekaterimi igralci. Andrea Giani pa skromno, kot je v njegovi navadi »in bocca lupo per la prosima«. Si, si sem mu odgovoril, le da ne vem, če bo to za ranjeni Sisley dovolj.

Nekako brez besed sem se med množico prej omenjenih le prebil do avtobusa, še zadnji pogled na Pala Panini in že smo na poti domov. Časa za tarnanje in obujanje spominov tokrat res ni veliko, že danes se po jutranjem treningu ponovno podajamo na pot v eno izmed trdnjav svetovne odbojke imenovane Palaverde.

Vino in podajalci

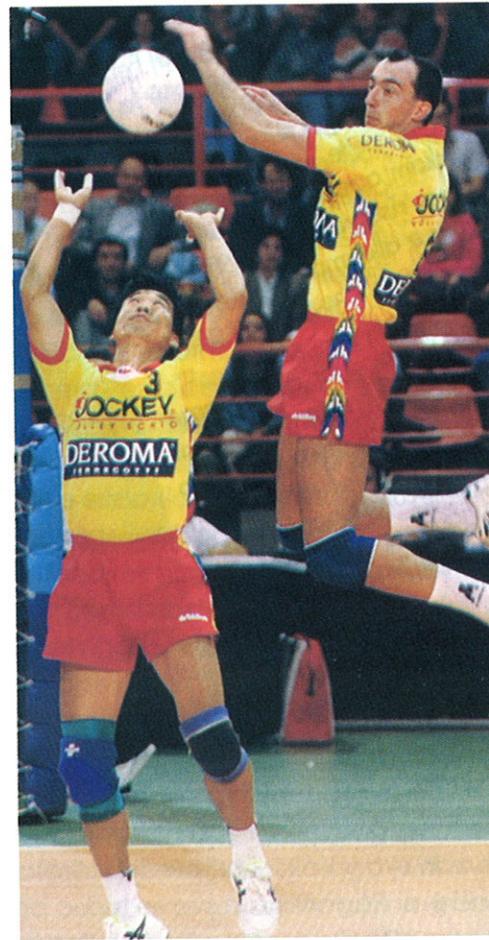
5.11.2003

Ali organizatorji igre, režiserji, v Gorici dvigači, kakorkoli jih lahko imenujemo, so tisti največkrat nevidni možje in dekleta, od katerih je v prvi vrsti odvisna igra vsake odbojkarske ekipe. Upam si trditi, da je ta vloga za vsako ekipo, za vsak napad življenskega pomena. Podajalec, v katerem se največkrat skriva takojimenovani lider ekipe, je sposoben ekipo v trenutkih, ko teče vse kot po maslu normalno pripeljati v pristan, ali pa nasprotno: moč dobrega organizatorja igre je v tem, da zna svojo klapo v najtežjih trenutkih izvleči iz težav. Seveda bi se o tem izredno pomembnem igralnem mestu lahko razpisal, a bi se tokrat opredelil le na pereč problem vzgoje podajalcev v Italiji in morda še kje.

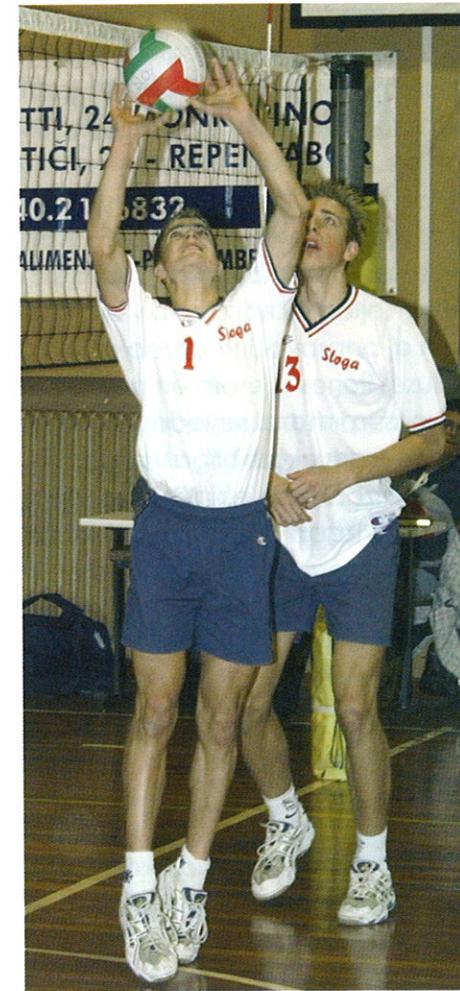
Idejo o naslednjem prispevku sem kajpada dobil pred nekaj dnevi, ko sem se ponovno srečal z nekdanjim trenerjem Adriavolleyem Kim Ho Chulom in sva v kakšni uri predebaltirala marsikatero aktualno odbojkarsko zadevo. Pogovarjala sva se tudi o pomanjkanju solidnih korektorjev tipa Andree Zorzija (večina igralcev na teh mestih je tujcev) in kroničnem pomanjkanju dobrih organizatorjev igre. Ali se je kdo vprašal, kateri podajalci so med najboljšimi v A ligi, me je tako kot že neštetokrat s svojim vprašanjem pred zid postavil Kim Ho Chul. Daj, poskusiva našteti vsaj nekaj tistih starih lisjakov, je upravičeno vztrajal nekdaj eden najboljših organizatorjev igre na svetu. Vullo, je pričel, ima 39 let, Tofoli 37, Brazilec Mauricio Lima, tudi on čez 37, Bellini iz Gloie 35 let, pa Broigioni iz Parme jih je že dopolnil 35. Poglej pri ženskah Irino Kirilovo, Perugia brez nje ne more igrati in vse kaže, da jo bodo prepričali, da se vrne. To še ni vse, kar nekaj je tistih, ki so pri tridesetih, kot naprimjer Grbić pri Piacenzi, Meoni v Parmi, Balli v Modeni ima celo leto več, pa vaš Cavaliere se hitro približuje okrogli številki

(letnik '74), pri tem pa ne smemo pozabiti A2 lige. Že res, da za organizatorje igre velja star narodni rek, da so podajalci kot vino. Starejšega letnika kapljica je, boljša je. Poglej novega selektorja Gian Paola Montalija, nekje sem zasledil, nadaljuje Kim, da bo v reprezentanco ponovno povabil Tofolija. Vsaj za Atene 2004 naj bi bil nared. Kaj vse to pomeni za razvoj odbojke, mu v odgovoru zastavim vprašanje. Odgovoril ti bom drugače, pravi »maestro«. Še nekaj časa bom na tribunah in pred TV ekrani gledal igro nekaterih ekip in še posebej podajalcev, potem pa bom šel v omaro, iz naftalina potegnil svoj stari dres in hlače, pa bomo videli, kdo lahko še igra na tem nivoju. Sledil je smeh in opravičilo: »se šalim Zoran, šalim se, toda povem ti, da bi včasih podajal bolje, kot mnogi drugi.«

No, šalo na stran, odgovorov na to vprašanje je vsekakor več. V Rimu bi se morali že pred leti zavestati, da Vullo, Tofoli, De Giorgi in še mnogi odlični starejši organizatorji igre ne bodo igrali večno in da jih bo treba prej ali slej nadomestiti, da se odlične »režiserje« vzugaja več let in da moraš pri tem imeti poleg znanja tudi nekaj sreče. Pa tisti sistem 4:2 (dva podajalca v diagonali), ki je za mlade predvsem koristen, tako sta pričela svojo igralsko pot Vullo in eden najboljših igralcev na svetu Lorenzo Bernardi, ki je kot mladi odbojkar igral na mestu podajalca. Saj talentov ne manjka, le pravilna selekcija in delo sta potrebna, rezultati pa vsaj v teh kategorijah niso v prvem planu, a žal tega vsi ne razumejo. Ni več pravega potrpljenja, zmaga ali nič!

Kim Ho Chul v dresu Jockeya iz Schia podaja prvi tempo za glavo napadalcu Merlu

Talentirani podajalec ŠZ Sloga Ambrož Peterlin v akciji; za njim nadarjeni odbojkar Damir Kosmina

Z mladimi bodočimi organizatorji igre je potrebno delati dvakrat, trikrat, petkrat več, kot z drugimi, jim dati odgovarjajočo tehniko, vse svoje znanje in seveda veliko priložnosti za igro. To je edini pravi način, ki vodi do zamenjave »nesmrtnih« zgoraj omenjenih režiserjev. Tisto o vinu in dobrih starejših igralcih vsekakor drži, a mlado novo vino se že pretaka v sodih, verjmite mi, vredno ga je preizkusiti.

Tudi po sobotnem jutranjem treningu sva nekj besed na to temo izmenjala z nekdanjim odličnim reprezentančnim podajalcem, sedaj trenerjem Volley Perugie, legendarnim Fejejem De Gorgijem. Kim je zagrozil, da bo šel, če se stvari ne bodo izboljšale, ponovno na taraflex. Kaj pa ti, sem ga vprašal. »Non è mica un'idea stupida, jaz imam še rezervo pred Kimom« (verjetno je mislil na leta).

Mogoče pa na vse gledamo s preveč kritičnimi očmi, kajti ne gre podcenjevati mladega reprezentanta Valeria Vermiglia (Sisley Treviso), pa Sottileja iz Noicom Cunea, tudi naš sobotni gost Sintini, letnik '79 spada v mlado gardo obetavnih podajalcev in takšnih je še nekaj, le priložnost in čas jim je potrebno dati. Tudi v naši deželi je nekaj talentov, s katerimi bi v določenem času in z dobrim delom dosegli izvrstne rezultate. Pri tem pa so slovenski klubi v zamejstvu že od nekdaj znani kot »valilnica« izvrstnih podajalcev od Orla, Plesničarja, Terpina, Tomšiča, Černica, Pintarja, Hledeta in novega Sloginega talenta Peterlina, pa še kdo bi se znašel v združeni ekipi Rast.

Bodo v A ligi

12.11.2003

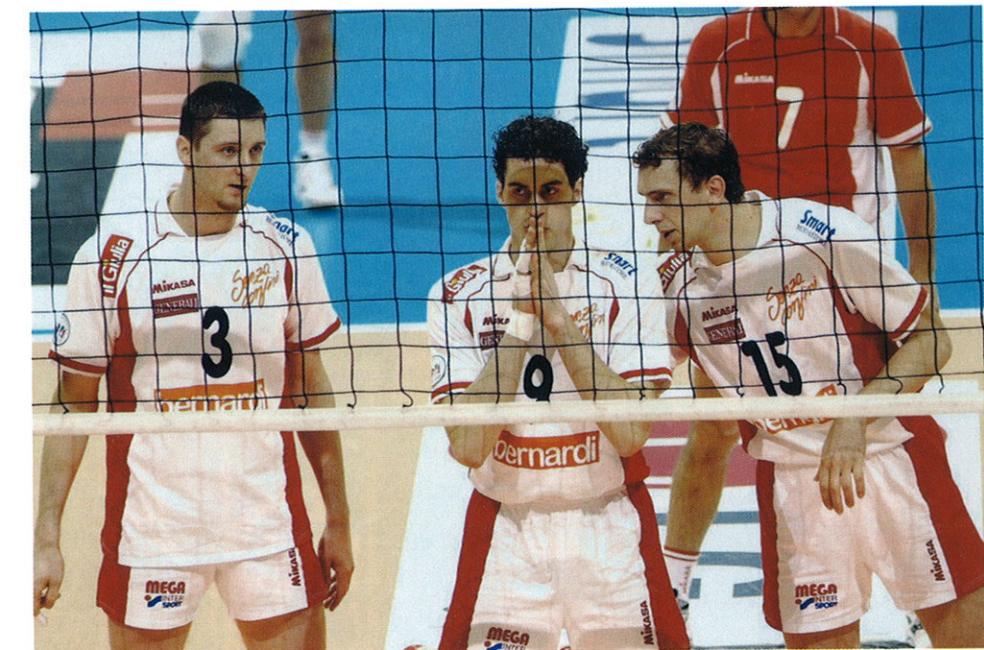
Da vikend ne bi bil povsem brez odbojke, sem moral seveda poskrbeti kar sam in takšnih konec tednov bo v tem mesecu, ko A1 ligaši počivajo, kar nekaj. Prvič v tej sezoni sem videl dekleta združene ekipe Govolleya. Zakaj sem odšel še pred zadnjim sodnikovim žvižgom, pa naj zaenkrat ostane skrivnost.

In nedelja? Navajen sem na ustaljeni ritem prvenstvenih tekem, tudi to-krat nisem mogel iz svoje kože in si za lepo sončno nedeljo izbral popol-danski izlet v Schio. Že kakšen dan prej sem si od bivšega šefa Giggia Scia-vona priskrbel dve vstopnici, za kateri pa sem dobil poslastico 8.kroga pr-venstvene tekme med domačim A2 ligašem Samio Schio Sportom in favo-rizirano ekipo Marmi Lanza iz Verone.

Da je šlo za zavestno izbiro tekme pove tudi podatek, da za izvrstno in trenutno prvouvrščeno ekipo iz Verone nastopata bivša člana tržaškega liga-ša, napadalec Luca Lo Re in podajalec v prvi sezoni 2001/02 Giuseppe Pes. Torej razlogov za obisk in ogled srečanja je bilo dovolj. Že takoj ob prihodu se mi je Gigi, kot je to v njegovem stilu, pričel opravičevati, da tekme kottake sploh ne bo, da je trenutno Verona le toliko boljša in da mu je žal, ker sem prevozil toliko kilometrov. In res, že pogled na ekipo Verone, ki je v lanski sezoni nekoliko nesrečno v zadnjem kogu izpadla iz lige najboljših, pove, da je imel moj nekdanji trener še kako prav. Podajalec Nuti (v lanski sezoni Gio-ia del Colle) univerzalec, potencialni reprezentančni kandidat Lasko, na kri-Inih pozicijah Luca Lo Re in nekdanji kubanski reprezentant Ramon Moya Gatto, v zameno za oba pa na klopi čaka nihče drug kot 205 cm visok Alek-sander Shadchin, na centru pa odlični avstralski bloker, 209 cm visok Daniel Alan Haward in mladi, a nadarjeni nekdanji mladinec Sisleya iz Trevisa 208

cm visok '84 Andrea Semenzato. Pa tudi klop, ki je pri takšnih ekipah tudi v A1 ligi marsikdaj velik problem, ima nekdanji trener Modene in pa nazadnje Trenta Bruno Bagnoli (brat trenerja Sisleya) dobro zapolnjeno.

Sodnikov žvižg, pričetek tekme, veliko gledalcev klub razmeroma visokim cenam vstopnic (10 evrov), na nasprotnih straneh tribun prelepe športne dvorane Palacampagnola v Schiju s svojimi pripomočki ekipi spodbujajo navijači obeh šesterk. Glasnejši so tisti iz bližnje Verone, njihova ekipa sicer še ni izgubila srečanja, a domači se ne dajo, kajti varovanci trenerja Schiavona iz akcije v akcijo igrajo bolje, rastejo. Ne, ne boste verjeli, prvi niz zasluženo osvojijo domačini, dvorana je na nogah, odbojkarji Verone, kot da so se vkopali in ne morejo verjeti rezultatu na semaforju. A časa za razmislek ni, Bagnoli vztraja pri začetni postavi, a barka kart tone, iz igre gre Luca Lo Re, v igro izkušeni Shadchin, ki se tu v Schiju počuti kot doma (kar dve sezoni 93/94 in 94/95 je s Kim Ho Chulom in drugimi razvajal navijače s takratnim Jockeyjem iz Schia), a tudi ta poteza trenerja se ni obnesla, kajtu tudi drugi niz je pripadel domačinom. Dva proti nič za Schiavonove varovance, sem

Udarna trojka tržaškega A2 ligaša Adriavolleya v sezoni 2002/03: od leve: poljski reprezentant Piotr Gruszka, centralni bloker Giovani Polidori in desno ruski reprezentant Aleksander "Saša" Gerasimov

si mislil, saj to ni res, a Verona se je končno prebudila. Gatto je zaigral tako kot se igralcu takšnega kova spodobi, Lo Re je v igro vstopal smo zaradi sprejema, tudi Howard in »mladca« Lasko & Semenzato sta pokazala svoj pravi obraz, podajalec Nuti pa je uravnovešeno iskal in zlagal svoje napadalce. Vsi v dvorani smo vedeli, da se slika tudi v petem nizu ne bo kaj dosti spremenila, kajti razlika med domačini in bodočimi A1 ligaši se je samo še povečala, a točka proti takšni ekipi je več kot dovolj, je konec teme komentiral Gigi, a ko vodiš že z 2:0 želiš nekaj več, to je normalno in edino prav. Ni bilo veliko časa za pogovore z znanci, tudi sam sem si žel domov, a nekaj besed z Luco in Giuseppejem sem le moral izmenjati. Veš kaj »stari«, vse mi pozdravi v Trstu, mi v objemu pravi Luca, z ostalimi pa se tako ali drugače slišimo vsaj enkrat tedensko. Te pozdravlja Sašo Gerasimov odvrnem, veš, on sedaj igra doma v Jekaterinburgu, pa Pjotr Gruszka mi večkrat piše in jaz njemu. A zaključek je na dlani, preprost. Bili smo in smo še vedno izredna klapa, vsi kot eden, ne vem kako! Kar tako spontano, kajti le tako se lahko zmaga in to ne samo v športu.

Time out na eni izmed prvenstvenih tekem A1 lige v sezoni 2003/04; domači odbojkarji Adriavolleya zbrani ob drugem trenerju Jerončiču

Dežela vzhajajočega sonca

19.11.2003

Če bi vas kar tako, na začetku vprašal, katera reprezentanca je zmagala na olimpijskih igrah leta 1972 v Nemčiji, ali, katero mesto je na OI leta 1964 v Tokiu zasedla reprezentanca Japonske in še če so bili res Japonci drugi na OI leta 1968 v Mehiki, kaj bi odgovorili. Prvi pravilni odgovor je Japonska, drugi odgovor je tretje mesto, na tretjega sem pa že odgovoril v samem vprašanju. Pa tudi na svetovnih prvenstvih se v tistih šestdesetih, sedemdesetih letih slika ni kaj bistveno spremenila. Reprezentance iz dežel daljnega vzhoda so se tradicionalno uvrščale med najboljše. Tudi pri nežnejšemu spolu ni bilo nič drugače. Lahko zatrdim, da so se dekleta v tistem obdobju celo bolje izkazala od fantov. O tem seveda pričajo konkretni podatki, kot so zlata olimpijska medalja ženske reprezentance Japonske leta 1964 v Tokiu, zlata leta 1976 v Montrealu. Zlata medalja Kitajk na OI leta 1984 v Los Angelesu. Japonke so bile tretje in tako naprej do uspešnih nastopov azijskih reprezentanc na svetovnih prvenstvih. Poleg Rusinj se je na sam vrh posrečilo priti samo še Japonkam leta 1962 v Moskvi in pet let kasneje na SP v domačem Tokiu. Poleg njih sta tu še Severna Koreja, pa Kitajska in tako naprej. Potem pa vsaj na moškem področju naenkrat »tema«, popoln padec uspehov, tu mislim na žlahtne kovine z OI, svetovnih prvenstev.

Kje so razlogi za preobrat? Tudi sam sem si že večkrat zastavil takšna in podobna vprašanja, še posebej v zadnjih dneh, ko smo se z našo ekipo Adriavolley po enem letu ponovno srečali z japonskim podprvakom, ekipo Tabacco Japan iz Hirošime. Čeprav te bežen pogled na ekipo takoj preriča, da gre za tiste prave Japonce, da so si vsi na las podobni, da si od lanske sezone nisem zapomnil niti enega obraza, da o imenih ne izgubljam časa, dokler seveda nisem videl njihovih dresov. Kljub temu pa lahko naključni

gledalec takoj ugotovi, da moderna fizična odbojka ni izpustila niti daljne dežele vzhajajočega sonca. Izgubili so svoj prepoznavni slog, imidž.

Že nekaj sezona na trenerski klopi sedita bivša selektorja in trenerja ruske reprezentance Gennadjis Parsins kot prvi in Oleg Antropov kot drugi, katerima je v nekaj sezona uspelo popolnoma spremeniti tako izrazit, tipičen japonski način igre v modernejšega, lahko bi rekli v tistega zmagovalnega evropskega, ali če hočete evro-ameriškega. Nekateri naši odbojkarji letos, sam pa tudi v lanskih sezoni, ko sem se prvič srečal s Tabaccom Japan, smo bili prepričani, da bo ob mreži kar mrgolelo najrazličnejših napadalnih kombinacij in vsega, kar sodi zraven. A so ti časi nekdaj odličnega organizatorja igre, sedaj že pokojnega Nekode (umrl je leta 1998 prav za posledicami težke bolezni, ki je morila po atomski bombi na Hirošimi) izrazitega kombinatorca, pa Korejca Kima in še mnogih drugih, pač mimo in odbojka je danes takšna, kot je. Veliko evropskih odbojkarjev, če le še kaj veljajo, se ob zatonu svoje igralske poti podajo v to oddaljeno deželo, da bi si (kot pravijo) z bajnimi zasluzki zagotovili boljšo bodočnost.

Ekipa Adriavolley z vodstvom kluba po eni izmed tekem pred domaćimi gledalcii. V treh sezona se so odbojkarji iz Trsta kar kolikokrat srečali z odlično ekipo Japan Tabacco iz Hirošime; stoje od leve: general manager Michelli, zdravnik Giamarini, fizioterapevt Bensa, 6 Lo Re, 9 Polidori, 10 Cavaliere, 8 Forni, 4 Fontanot, 3 Gruszka, drugi trener Jerončič, športni direktor Pellizzer, prvi trener Kim Ho Chul, predsednik Rigutti, team manager Moretti; čepe: 12 Bonini, 2 Manià, 5 Tiberti, 7 Susio, 1 Cola, 15 Gerasimov, scout man Carbone

Eden teh odbojkarjev je tudi v ekipi Hirošime. Gre za 33 - letnega, 200 cm visokega Iliju Savelijeva, ki ga italijanskim ljubiteljem odbojke ni potrebno posebej predstavljal, saj je v sezona 94/95 v Parmi in sezono kasneje v Conadu iz Ferrare z lahkoto razbijal nasprotnike blokerje in njihovo obrambo. Sledila je prva selitev na Japonsko, kjer je že nekaj sezona nosilec ekipe Tabacca Japan. Čeprav sem v nekaj stavkih omenil, da igra japonskih - azijskih ekip ni več takša, kot smo je bili vajeni in smo jo občudovali, tudi oni le ne morejo iz svoje kože. Njihov, sicer odlični organizator igre, 26. letni in samo 185 cm visoki Satoru Maeda je neprestano spravljal v izredne težave naše blokerje, da ne rečem kar vso ekipo. Napadalci Tabacca, ki so očitno precej, precej nižji od naših igralcev, saj povprečna višina ne presega 187 cm, so se zlasti po zaslugu odličnega Maeda sprehabali nad mrežo. Tudi korektor, levičar (univerzalec), komaj 23 letni Hironori Uchitomi je s svojimi 190 cm nič kolikokrat šolsko demonstriral, kako se prevara nasprotnikov še tako visok blok. Ne bom nadaljeval z opisom teh nižjih, a izredno dinamičnih in igre željnih japonskih odbojkarjev, ki so nam, kljub nekaterim odsotnostim, dali pravo lekcijo, imenovano odbojka. Že res, da v svetu v zadnjih desetletjih Japonci ne igrajo več tako vidne vloge kot nekdaj, a se njihov odnos do igre, način dela, red in disciplin nista spremenila. Po zagotovilih trenerja Antropova, s katerim sva kakšno rekla pred in tudi na večerji, njihov čas šele, ali pa če hočete, ponovno prihaja. In prav zato jih vsakoletno gostovanje v deželi večkratnih svetovnih prvakov tako privlači. Vedno si za vsako stvar postavijo cilj, ob tem pa so globoko prepričani v to, kar delajo in še bolj v to, da ga bodo dosegli. Disciplina, red in de-lo sta vsekakor na njihovi strani, čas pa bo pokazal svoje.

Zmagali smo vsi

26.11.2003

Enomesečni odmor med prekinjivo prvenstvo A1 lige zaradi nastopa najboljših reprezentanc na svetovnem pokalu smo vsaj na naši ekipi Adria-volley izkoristili za veliko dozo treninga, s poudarkom na odpravljanju nekaterih tehničnih napak. Seveda smo nekaj časa namenili tudi drugim koristnim aktivnostim, med katere spada tudi srečanji, oziroma treninga z invalidno mladino zavoda Polo Sportivo Disabili iz šole G. Garducci.

Ko so me v vodstvu kluba zaprosili, da bi na srečanjih z mladimi s posebnimi potrebami iz omenjene šole sodeloval tudi sam, me je ob tem vprašanju kar nekam čudno stisnilo, tako da sem le s težavo iz sebe stisnil besedo da, da bom zraven tudi jaz. Razlog za ta nekak čuden občutek gre iskatи v tem, da vsaj do tistega prvega popoldneva v športni dvorani Palatieste nisem imel pravih izkušenj na tem področju. A že na prvem pogovoru s prof. Eleno Gianello, ki vodi športno društvo, sem dobil občutek, da bo, vsaj zamene nenavaden trening in samo srečanje, kakor tudi delo z otroki s posebnimi potrebami nekaj, kar mi bo ostalo za vedno v spominu. Tudi igralci, nekateri s podobnimi srečanji že imajo izkušnje, so z velikim zanimanjem pričakovali srečanje z mladimi iz šole G. Garducci. V garderobi nam je trener prof. Bastiani orisal potek dela in odšli smo na parket, kjer so nas z odprtimi rokami pričakali mladi. Ne, ni bilo zadreg, ni bilo čudnih pogledov, mladi so se po predstavitvi prof. Elene pomešali med nas, sledili so stiski rok, predstavitve, vprašanja, a časa ni bilo veliko, kajti profesorica je vsakemu odbojkarju dodelila skupinico 3-4 otrok. Polidori, ti boš s temi, Čuturič, ti si odgovoren za to skupinico, Aljo (Orel), ti poskušaj naučiti te tri deklice, Loris, poskrbi, da bodo oni dobro delali in tako naprej. Na prvega trenerja Bastianija in seveda name pa je ob pomoči prof. Elene padla

odgovornost, da vse delo predvsem nadzorujeva, tako da bo urica in pol minila, kot smo si zamislili. Pričakovanja so med vsemi naraščala, tudi v meni so se na začetku pojavljali dvomi, ali bomo uspeli, se bodo mladi radi učili? Bo mogoče odbojka, ki spada med tehnično najzahtevnejše športe, kajti žoga ne sme pasti na tla, le mogoče prezahtevna v primerjavi z nogometom, košarko in tako naprej?

Pričetek, skupno ogrevanje skupinice otrok pomešanih z odbojkari A1 lige, tek, razgibavanje, sledijo najrazličnejše vaje z žogo, vse po navodilih prof. Gianelle. Veste, otroci, najprej si žogo mečemo, vržemo jo prijateljici, soigralcu, no naj tehnično plat prepustim vašim koordinatorjem »vodjem« skupine. Daj Cavaliere, pokaži, kako gre to, Spescha vam lahko pri tem pomaga, poglejte, Lavoratova skupina žogo že odbija in tako naprej. Hodim od skupine do skupine, občasno vržem žogo, dam kakšen nasvet, se pogovorim z nekom, ali odgovorim na kakšno vprašanje. Srečava se z Bastianijem, pogled je jasen, oba sva zadovoljna, izmenjava besedico ali dve, a saj ob pogledu na to vztrajno tu dela in dokazovanja željne mladih sploh ni potrebno veliko govoriti.

Na drugem treningu čez 14 dni, ko so se iz goriških in tržaških klubov otroci ponovno vrnili na parkete športne dvorane je bil napredok vsaj pri večini otrok več kot očiten, neverjeten. Delo v parih, trojkah, podaja, odboj žoge so veselo letele po zraku, čas je bil za pravo tekmo. Štiri mešane ekipe, v kateri sta tudi po dva naša odbojkarja in priznati moram, da so znali fantje še kako motivirati svoje učence/ke, igralce in igralke. Sam sem prevzel

Trst, november 2003: skupna slika odbojkarjev tržaškega A1 ligaša in mladih invalidov tržaške šole Istituto Magistrale »G. Carducci« po končanem skupnem treningu in kar nekaj tekma

odgovornost in težko nalogu delilca pravice, arbitro internazionale, sem slišal mlađe z igrišča, kjer je potekal boj za vsako žogo, točko. Ne boste verjeli, že po samih dveh treningih, prava tekma, žoga prehaja mrežo, ne, ne sme pasti na tla, zakaj jaz sem močnejši, boljši/a. Ob uspešnih akcijah, obrambah, napadih so se vrstili aplavzi nas ob igrišču, staršev in mnogih spremljevalcev na tribunah, da, tako kot na pravi tekmi. Tudi mnogi mladi perspektivni odbojkari iz goriških in tržaških klubov, ki so prihajali na trening, so nemo, mislim, da presenečeni nad znanjem otrok športnega društva invalidov, zrli na parket in tudi oni se ob uspešnih akcijah niso znali zadržati in zaploskali. Sodil sem tekme, gledal izvrstne poteze mladih otrok odbojkarjev/ic, v sebi pa čutil izredno zadovoljstvo po izkušnji, ki sem jo doživel. Da, na začetku sem dvomil, bil sem krivičen do njih, mislil sem, da ne bodo zmogli, dobil sem pravo »lekcijo«, sem sam sebe obtoževal v podzavesti.

Prva tekma A:B, pa druga polfinalna in tista za tretje in četrto mesto, pa še finale. Takšen je bil spored našega turnirja, na katerem so se otroci igrali, se zabavali in preizkušali pridobljeno znanje. Bili so srečni, prepričani v svoje sposobnosti, v redkih težavah pa so jim ob boku stali izkušeni odbojkarji A1 lige. Premalo prostora imam na razpolago, da bi vam lahko opisal vse, kar smo v teh dveh dneh druženja doživeli in predvsem, kaj vse smo se naučili od mladih iz šole G. Garducci. Sledilo je težko slovo. Splošno zadovoljstvo, skupna fotografija, razgovori, prisrčni stiski rok, želje po novem snidenju, kajti kljub napetim tekbam vseh štirih ekip smo tokrat zmagovalci vsi, da prav vsi, ki smo bili na parketu športne dvorane.

Pismo iz Japonske

3.12.2003

Da je bila v zadnjih tednih pozornost, vsaj kar se tiče moške odbojkarske javnosti, usmerjena predvsem v deželo vzhajajočega sonca, ni nobena novost, kajti v tej daljni deželi so se najboljše reprezentance sveta borile za tri proste vozovnice, ki jih popeljeno na OI 2004. Tudi dejstvo, da spada igra čez mrežo med najpopularnejše kolektivne športne panoge v deželah daljne Azije, čivkajo že vrabci na strehi. Da je temu res tako, so se mnogi, tudi skeptiki prepričali ob gledanju TV posnetkov iz Japonske, ko se je na tekmacah, kjer ni nastopala domača izbrana vrsta, zbral po več kot 5.000 navdušenih, predvsem mladih ljubiteljev te športne panoge. Že podatek, da je tekmi za reprezentanco našega Mateja Černica in domačini (Japonsko) prisostvovalo več kot 14.000 navdušenih gledalcev, samo potrjuje prej ugotovljeno popularnost odbojke na tistem koncu sveta.

Ne boste verjeli, o italijanski A ligi, pa tudi o trendih odbojke v drugih evropskih državah v tej deželi vedo vse. Res je, da jim sedaj s pomočjo najrazličnejših elektronskih medijev to sploh ni težko, ampak zato je potrebno imeti čas in kaj čas predstavlja na Japonskem, ne bi posebej izpostavljal. Predvsem pa je potrebno, tako kot za vsako stvar, imeti željo, voljo in seveda pravo ljubezen do tega in onega, karte zanima in veseli. In to je razlog, zakaj jih zanima vse in hočejo biti o vsem dobro in natančno informirani. Ko njihovi igralci ali igralke odidejo v tujino, zlasti če se za njihove usluge zanimajo v Italiji, na Japonskem postanejo prave zvezde. O njih se piše, govori, njihove treninge v tujini spremljajo posebne TV ekipe, pa tudi veliko navijačev izkoristi letni dopust za potovanje v deželo odbojke (Italijo) z veliko željo, da si poleg ogleda nekaterih znamenitosti privoščijo tudi ogled treninga in tekem svojih ljubljencev. Da je temu tako, sem se prepričal

v lanski sezoni, ko je pri aktualnih državnih prvakih, ekipi Sisleya iz Trevisa igrал japonski napadalec Kato in tudi druga pričevanja kolegov iz Italije so me prepričala, da je to za »poševne oči« zakon.

Pred kratkim smo se v prijateljski tekmi pomerili z japonskim podprvkom iz Hirošime, ekipo Tabacco Japan, s katero smo se kar nekajkrat srečali tudi v lanski sezoni. Ekipa uspešno vodila nekdanja trenerja ruske reprezentance, z enim od njiju sem navezel stike. Gre za nekdanjega trenerja zagrebške Mladosti, Olega Antropova, s katerim sem v zadnjem času v kar pogostih stikih. Ko sva se zadnjič srečala, mi je dejal, da pač morajo takoj domov, kajti v zaključni fazi je svetovni pokal in »ne daj bože«, je rekel v pristnem vsem nam znanem jeziku, da bi se katere od tekem ne ogledal v živo. S spoštovanjem, na svidenje, je dejal, ko sva si segla v roke, še prej pa je sledila utečena izmenjava naslovov. Ob ponovnem srečanju pa cel kup takšnih in drugačnih znanih izgovorov.

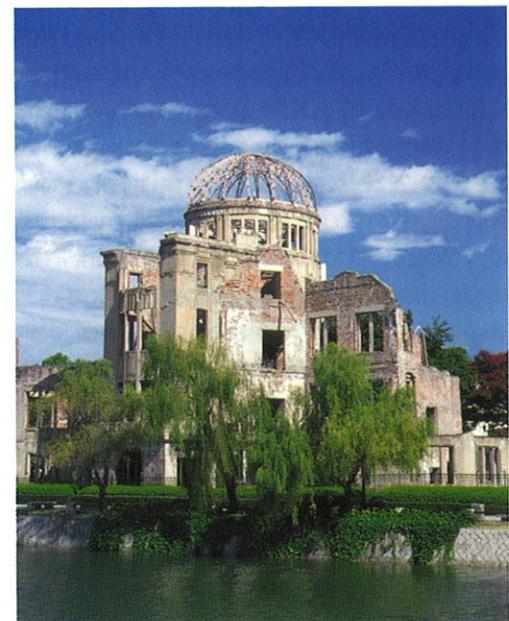
A Oleg, kot vse kaže ni iz takšnega testa, takoj po prihodu v Hirošimo, se mi je oglasil s kar zajetnim kupom odbojkarskih novic, o zaključni fazi svetovnega pokala, kako igra Matej, pa naš Granvorka, o izredni zbranosti Brazilcev, pa velikem številu gledalcev. Tudi o njihovem državnem prvenstvu, ki je, vsaj po njegovem mnenju, nekam čudno zastavljeno. Tri prvenstvene tekme v enem tednu, vse skupaj pa se konča v nekaj mesecih. Kot pravi poznavalec svetovnega in tudi italijanskega odbojkarskega dogajanja

Ekipa Tabacco Japana iz Hirošime, ki jo uspešno vodila ruska trenerja Gennadijs Parsinjs in njegov pomočnik Oleg Antropov. V vrstah ekipi iz Hirošime igra tudi nekdanji ruski reprezentant Ilijia Seveljev, ki je več sezons uspešno nastopal v italijanski A1 ligi

ga zanima vse, predvsem pa novosti na tem področju. Kar nekaj dobrih, predvsem pa zanimivih vprašanj mi vsekakor zastavi ta ruski Japonec. V Trst ste dobili Visentina od Sisleya, kdo bo sedaj prvi podajalec, Cavaliere ali on? Kam je odšel Sašo, tu je Antropov, mislil na hrvaškega reprezentančnega podajalca Momića? Pa je prišel Kovač? Mičkota sem pred dobrimi sedmimi leti treniral v Mladosti, potem je odšel na Norveško. Veš, Zoran, krasen dečko je, lepo ga pozdravi, prosim! In tako naprej nekajkrat na teden, včasih vsak drugi dan. Brez zamere ker te »non stop« nekaj sprašujem, a tukaj na Japonskem je pač »hitra« informacija tista, ki šteje in biti pri vsem prvi tu nekaj pomeni. Veš, tudi drugi segajo po novicah iz Evrope, a imajo pri tem, kljub vse boljšemu znanju angleščine, tudi kakšno oviro, da o italijansčini, nemščini in drugih jezikih ne govorimo. Saj me razumeš, na koncu utemeljuje Oleg.

Pa nekaj časa nič, a pred tem sledi opravičilo: nekaj dni bomo v Tokyu, igramo tri prijateljske tekme, priprava na prvenstvo, ki se pričenja 12. decembra, ko se vrнем, nekaj več o tem, sicer pa veliko sreče na tekmi z Gioio del Colle v soboto. Pazite na »Raffa« Pasquala, igral je na Japonskem, je izreden odbojkar, če mu gre, ga bo težko zaustaviti. Nasvidanje, nasvidanje. Živjo Oleg, mu odgovorim, sedaj pa res nimam več veliko časa, kajti sobota z Gioio del Colle z našim Fronijem je tik pred vratimi, pa še dve video kaseti moram obdelati.

Ena izmed močno poškodovanih zgradb v japonskem mestu Hirošima, takoj po eksploziji atomske bombe, ki so jo Američani odvrgli 6. avgusta 1945

Miklavž

10. 12. 2003

Še nikoli si nisem tako želel darila kotto Miklavžovo soboto, ko smo z našo ekipo pred TV kamerami SKY, pred številno zvesto publiko, igrali proti predzadnji ekipi prvenstva, a se žal ta »pobožna« želja tokrat ni uresničila.

Le zakaj, se sprašujem, si pri sebi zastavljam nešteoto vprašanj? Leži morda razlog v tem, da pravega Miklavža, vsaj jaz osebno, v otroških letih nisem sploh nisem poznal, vsaj tako so nas učili. Veste, bili so »jekleni« časi in tistih »gnilih« zahodnih praznikov pa že ne bomo praznovali, so nam govorili v vojski, ob obvezni politični uri, in tako naprej vse do osamosvojitve. Pa je po devetdesetem letu le potrkal na naše duri tudi Miklavž. Le da sem jaz osebno, po vsej verjetnosti zaradi starosti, izpadel iz njegovega seznama. In tako se dragi Miklavž tudi to soboto ni več spomnil name, pa čeprav sploh nisem bil zahteven.

V pisemce sem mu na predvečer zapisal: Sposobovani Miklavž, ne želim si preveč, mi sploh nismo zahtevni, ampak tokrat moraš biti z nami, dragi Miklavž, saj veš kako zelo te potrebujemo in še posebej tiste tri točke in nič več. Samo to nam prinesi in vse bo v najlepšem redu, ostal boš za vedno naš.

Tako nekako je izgledalo moje »sanjsko« pisemce, tistem, vsaj zame, mlademu Miklavžu in upam si trditi, da so pisma s podobno vsebino zapisali tudi drugi, ki si želijo, da bi A ligaš še naprej ostal v Trstu.

A da se ti sanje lahko kaj hitro porušijo, približno tako kot gradovi iz peska, je marsikdo izmed nas na lastni koži preizkusil nič kolikokrat. In ta »nevidni« strah pred nečim se je tudi pred sobotno, vsaj za nekatere odločilno tekmo skrival v naši podzavesti. Nič koliko vprašanj, na katere še sami nismo znali odgovoriti, se je že v zadnjem tednu treninga spletnalo v naših glavah. Opaziti je bilo, da vsi le niso prepričani, da bo Miklavž res prišel, da o

darilu niti ne izgubljamo besed, a kot rečeno, je upanje tisto zadnje, ki te lahko v še tako težkih trenutkih zapusti in tako smo dokaj prepričani v lastne sposobnosti in predvsem v želji po končnem uspehu prišli na domači taranleks. Ni kaj, bolj ko se je tehnica nagibala k zaključku prvega niza, bolj sem bil prepričan, da me je tisti »darovalec«, kljub mojim ne preveč mladostnim letom, le uslišal, ali pa sedi celo med gledalci in v živo spremila dogodke na igrišči. Torej mu lahko odpustimo grenko šalo, ki nam jo je »zakuhal« ob koncu prvega niza. Kajti že izročeno darilce se nam je izmaznilo iz rok, rekoč, kaj se pa norčujete iz darov, mislite, da ni bilo dovolj veliko, kaj? Ali poznate slovenski pregovor, ki pravi, da se »šenkanemu konju ne gleda v zobe«? Tako nekako, se je vsaj po mojih predvidevanjih, ob koncu prvega niza, ki smo ga izgubili, razhudil »dobrotnik« in po pričevanju nekaterih očividcev jezen zapustil prizorišče. A se bo vrnil?

Tako pač je, ko iz »principa« ne sprejmeš darila: če je to še tako majhno in skromno, je vedno darilo, vredno vsake pozornosti. Mi pa nismo bili zadovoljni z njim, želeli smo še več in to kar takoj, a tako seveda ne gre, pravijo. Vse se je v nadaljevanju odvijalo z neverjetno hitrostjo, nam pa kot ekipi ni uspevalo praktično nič in poraz, da, tisti osovraženi, že deveti poraz, je bil praktično neizbežen.

Miklavž se je tako, kot je že stoletja v njegovi navadi odločil, za uveljavljeno strategijo dobrih in hudobnih, tistih, ki si darila zaslужijo in tistih, ki si jih samo želijo. A ta »stari« dobro ve, kakšna je lestvica: najprej najmlajši, potem malo starejši, o pridnih in porednih sem že zapisal in na koncu, ko je vreča že skoraj prazna, če seveda še kaj ostane, pa še za tiste, ki bi, če bi, saj bi, ma...

Da, to so tisti, ki vedno iščejo izgovore ali alibije za to in ono, kakor da niso z ničemer zadovoljni. Mar na ta seznam spadamo tudi mi, tudi jaz in še kdo, se po prespani noči po porazu in seveda brez darila sprašujem. Če je tako odločil »on« tam zgoraj, potem bo že držalo. Pa brez panike, prosim. Prihajajo Božiček, Dedek Mraz in takoj zadaj Befana, torej nič koliko »šans« za izdatna darila, le da bi se spomnili tudi na nas!

Termometer

17.12.2003

Veliko je trenerjev, pa tudi izkušenih igralcev, katerih vizija sloni na prepričanju, da je najboljša obramba napad. Vztrajno zatrjujejo, da to napisano pravilo velja skoraj za vse kolektivne športne panože od košarke, nogometu, odbojke in še bi lahko naštevali. Seveda pa to do neke mere tudi drži, vendar je pri tem treba upoštevati specifiko določene panože. Ne morem natančno trditi, kako je s tem na primer v košarki, rokometu ali nogometu, vendar pa iz skupnih informacij, ki jih imam, igra obramba v vseh prej omenjenih kolektivih, veliko, da ne rečem dominantno vlogo. Že ob poslušanju in prebiranju najrazličnejših komentarjev trenerjev in drugih strokovnjakov z tega področja, dobi »povprečen« opazovalec vtis, da se obrambi, na primer v košarki, posveča veliko pozornost. Če bomo dobro zapirali, slišim izjavo trenerja pred tekmo Evro lige med Ljubljanci in Grki, potem imamo veliko možnosti. Tudi selektorka ženske rokometne reprezentance Banova je v vsakem intervjuju poudarjala pomembnost te obrambe za končni uspeh in še bi lahko naštevali. Kako pa je s tem tehnično taktičnim elementom v odbojki in še posebej na višjem nivoju tekovanja, torej v A ligi?

Prostora za natančnejšo analizo tega elementa nimam veliko, zato bom poskušal v najkrajši obliki izpostaviti najpomembnejše. Pri tem je vsaj na začetku najpomembnejše analizirati igro. Kaj se dogaja na posamezni tekmi, koliko točk ekipa doseže z menjavo servisa, torej po sprejemu servisa, koliko točk lahko dosežemo s tako imenovanim »break pointom« (gre za fazo igre po opravljenem servisu) in koliko točk ekipi podari nasprotnik z lastnimi napakami. Kratka analiza nam v številkah pove, da ekipa več kot 60% (60-70%) točk doseže s fazo ena, ali preprosto z nekdanjo

menjavo žoge, po sprejemu servisa. 25-30% točk ekipa doseže z break pointom, torej po odigranem servisu, ko je potrebno posebno pozornost posvetiti bloku, obrambi in seveda napadu. Kar nekaj točk pa nam na vsaki tekmi podari nasprotnik, po najnovejših analizah na višjem nivoju je teh med 15 in 20%, kar z realnimi številkami znaša 3,75 do 5 točk v posameznem nizu. Do razlik v podatkih prihaja med moško in žensko odbojko. Res je, da se v vseh treh analiziranih fazah igre največkrat uporablja prvi napad, ki je nekakšna rdeča nit vsega dogajanja, vendar pa pri tem ne gre pozabiti, da obstajajo določeni tehnični elementi, s katerim le-tega lahko zajezimo oziroma preprečimo njegovo uspešnost, ali če hočete prebojnost. Kako? V fazi break, ko je servis v naši posesti, ima ekipa ogromno časa, da se pravilno organizira pred nasprotnikovim napadom. In zopet kako? Najprej s solidno izvedenim začetnim udarcem, ta je lahko močan, natančen ali taktičen, kar pomeni poslati žogo v določeno cono igrišča, na določenega igralca (npr. na napadalca C-4) torej je možnosti, da nasprotnika presenetimo že na samem začetku, kar precej. Druga izredno pomembna priložnost, da onesposobimo uspešen nasprotnikov napad, je blok. Gre za tehnični element, katerega osnovna naloga je zaustavitev žoge na mreži. Ob tem pa je potrebno pojasniti, da v moderni odbojki obstaja nič koliko možnosti, kako z blokom onesposobiti napadalca. Prvi naučinkovitejši način smo že omenili, poleg direktno dosežene točke pa z blokom lahko napadalca prisilimo, da napada samo v določen del igrišča, v določeno smer. Ali pa ga onesposobimo do te mere, da sam napravi napako. Možnosti, kot smo videili, je veliko. Za blokom, kot pomembnim taktično tehničnim faktorjem obstaja obramba, ki je oziroma mora biti v neposredni povezavi z blokerji, torej z igralci ob mreži. In prav od te naveze je največkrat odvisna uspešnost break pointa, ko ekipa z dobro organizirano obrambo poskuša zaustaviti napad nasprotne ekipe. Seveda je za uspešnost te faze potrebna izredna uigranost med igralci prve in druge linije, kar pa vedno ni lahko, še posebej na najvišjih nivojih, kjer vsaka izmed ekip poskuša v vsaki od prej omenjenih faz iztržiti kar največ, tako v napadu kot v obrambi, da o lastnih napakah niti ne govorimo. In kje so potem v moderni odbojki rezerve? Po mojem osebnem prepričanju je to faza dva ali »brek point«, kot jo moderno imenujemo. Torej gre za servis, blok obrambo, temu pa moramo dodati ščitenje in nepogrešljivi napad, v nobenem primeru pa

ne gre pozabiti, da tudi na drugi strani mreže razmišljajo podobno kot mi.

Poleg tehnično taktičnih izbir in variant pa obstaja v fazi break in to še posebej v obrambi tudi tako imenovani motivacijski faktor. Na tekma slišimo trenerja, ki glasno svetuje »grinta fantje«, dajmo koncentracija (bolje bi bilo pozornost), gremo itd. Vse to še kako drži, še posebej, če se spomnimo na tisti pregovor, ki pravi, da je obramba »termometer«, ali če hočete, pokazatelj vzdušja v ekipi. Smo ekipa ali ne, bi se človek nič kolikokrat vprašal, ko žoge kot za stavo padajo na parket. Si bomo pomagali ali ne? Tudi ko je napad nasprotnika še tako močan in natančen, se ga z dobro organizacijo bloka in obrambe, predvsem pa s pravim nastopom, da velikokrat onemogočiti. Pa še res je!

Nova Gorica, december 1994 tekma evropskega pokala.
Napad kanalskega odbojkarja Andreja Berdona (št. 11) po podaji brata Aleksa med ogrevanjem

Profesor Prandi

24.12.2003

V nedeljo sva se po dolgem času ponovno srečala z enim najboljših italijanskih in tudi svetovnih odbojkarskih strokovnjakov, aktualnim trenerjem iz Trenta, prof. Silvanom Prandijem. Umirjen 56 letnik, vsi mi ga imamo za »starosto« italijanskih trenerjev za katerega je letošnja sezona, ne boste verjeli, že 27. v A1 ligi. Pričel je daljnega leta 1977 v znani ekipi Kappa iz Torina, nadaljeval z delom v Cuneu, Padovi, Macerati, Ferari, v letošnji sezoni pa je prevzel ambiciozno ekipo iz Trenta. Nekaj časa je »prof«, tako ga namreč imenujejo v trenerskih krogih, preživel tudi na klopi italijanske reprezentance (od leta 1982/86) in z »azzurri« na olimpijskih igrah 1984 v Los Angelesu osvojil bronasto medaljo. Le malokdo se spomni teh prvih večjih uspehov »azzurrov« v zgodnjih osemdesetih letih, velika večina je namreč prepričana, da se je vse, tu mislim vidne uspehe izbrane vrste, pričelo po letu 1989, ko je za krmilo reprezentance prišel Julio Velasco.

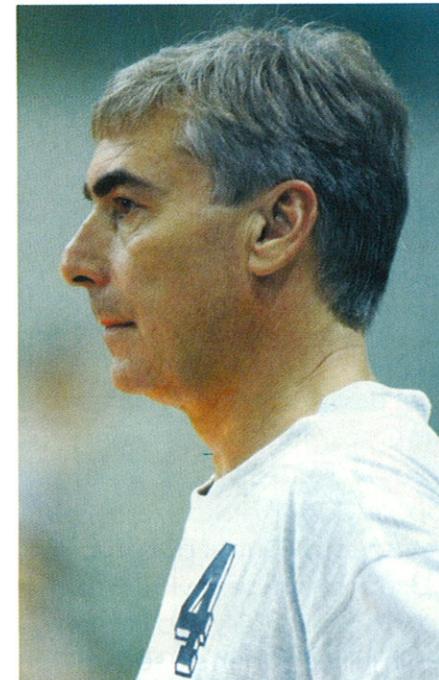
Težko bi v nekaj vrsticah opisal, ali pa samo naštel klubske uspehe Silvana Prandija, a se jih je v teh skorajda 30 letih nabralo kar nekaj. Štirje naslovi državnih prvakov, tri pokalne lisorike Italije, en naslov domačega superpokala. V Evropi pa je »profu« uspelo osvojiti naslov evropskega pokala državnih prvakov, temu je potrebno dodati naslov pokala CEV (Evropska odbojkarska zveza), pa evropskega pokala pokalnih zmagovalcev, evropski super pokal pa še kaj bi se našlo.

Osebno sem se prvič s Prandijem srečal na trenerskem seminarju, imenovan Clinik di Silvano Prandi, daljnega leta 1993 v Perugi. V teh petih ali šestih julijskih dneh sta se seminarja, poleg podpisanega, udeležila še tudi nekdanja trenerja Olympije iz Gorice Miranda Kristančič in Vojko Jakopič. Bil je seminar, ki se ga še danes v živo spominjam, kajti poleg »prof«, ki je

bil tudi glavni predavatelj, sta na njem sodelovala še trener ženske reprezentance Nizozemske in tedaj prvi mož ženskega A1 ligaša iz Perugie prof. Peter Murphy in sedanji trener moške brazilske reprezentance Rezende Bernardo, imenovan Bernardinho. Vloga demonstratorjev pa je pripadala odbojkarjem iz Padove in nekaterim igralkam iz Perugie. Tako kot vedno, je tudi tokrat Prandi poskrbel za presenečenje in na seminar pripeljal mladega odbojkarja, da bi pač v tistih dneh ugotovil iz kakšnega testa je fant, ki prihaja iz vzhodnih dežel. Za nas Goričane to ni bila nikakršna skrivnost, svoje prve korake na Apeninskem polotoku je v tistih vročih julijskih dneh opravljal Vladimir Grbić, odbojkar, ki ga je na turnirju Spring cup v Brnu odkril Prandi in takšnih odkritij je bilo v zadnjem desetletju še nič koliko.

Še neštetokrat sva se po tistem letu 1993 s Prandijem srečala tako ali drugače. V spominu mi je ostal tudi seminar 15. in 16. maja 1998 v Montecatini Terme na temo centralni bloker. Spomnim se večerne pavze, Silvano pristopi k mizi in me kar direktno vpraša: «Ti, ali poznaš Gregorja Jerončiča?

Pred dnevi sem ga videl na spomladanske turnirju (Spring Cup) v Brnu, priznam ti, da mi je všeč. Da, da ima nos ta »lisjak«, sem si mislil takrat in ves navdušen poklical »žlahtnika« domov, da bi ga s prve roke seznanil z neverjetno novico. Še posebej danes, ko spremjam izvrstno igro postavnega Kanalca v dresu Padove, lahko ugotavljam, kako daleč je Prandi videl, znal oceniti mladega igralca. Tudi zadnjič, ko sva se videla na pokalu narodov (reprezentanc) v Ferarri, mi je s prstom pokazal na dva danes odlična mlada odbojkarja (Nizozemca in Rus) rekoč, povej možem v Trstu, kaj si videl. Vsako srečanje z njim je nekaj posebnega, govorji počasi, preudarno, ve kaj pove in kaj hoče. In takšen umirjen, razsoden, preudaren je tudi pri izbiri ekipe, igralcev, trenerjev in

Silvano Prandi je znan po tem da ima »nos« za odkrivanje odbojkarskih talentov

vseh, ki ga obkrožajo. Spal boš pač tako, kot si boš postdal, pripravil ležišče, je vedno poudarjal Prandi.

Tudi na nedeljskem jutranjem srečanju je bilo tako kot običajno, aktualni razgovori o tem in onem, o lestvici, o zmagah in tudi porazih. Celo presečen sem bil, da si je kljub ogrevanju svoje ekipe vzel čas zame, kajti ni v njegovi navadi, da bi kršil trenersko etiko in se med treningom pogovarjal. Še beseda ali dve pred pričetkom tekme, pa nekaj več besed po končanem srečanju, tudi o morebitnih okrepitvah na mestu centra, a naj zaenkrat to ostane skrivnost.

Tako sva si s »profom« ob slovesu segla v roke, si izmenjala voščila in si zazelela obojestransko »in bocca al lupo« do prihodnjič v Trentu, je še dodal trener vseh trenerjev, ko je po devetih zaporednih zmagah in vodstvom na lestvici zadovoljen zapuščal športno dvorano.

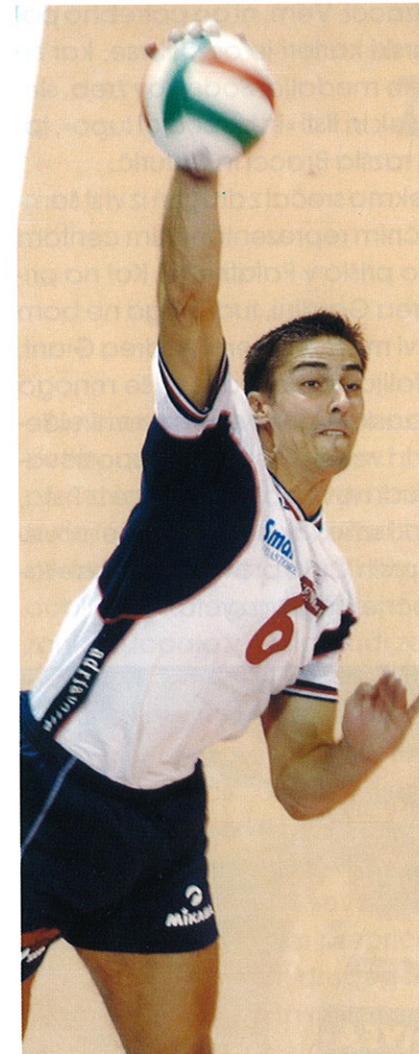
Starosta italijanskih trenerjev prof. Silvano Prandi, ki mu je letošnja, že 27. sezona v najmočnejši ligi na svetu. Na sliki: pred pričetkom treninga v Trentu, sezona 2003/04

Kapetan ekipe

14.1.2004

V tem prednovoletnem času, odkar se nismo srečali spoštovane športnice in športniki, se je tako, kot je to v tem obdobju primerno zgodilo kar nekaj zanimivosti tako na političnem kot tudi na gospodarskem, kulturnem, športnem in še kakšnem področju. Tudi v našem klubu se nismo mogli izneveriti tradiciji »panetonov« in na zadnjem gostovanju leta 2003 smo v deželo odbojke Emilio Romagno, natančneje v znameniti športni hram odbojke PalaRaschi odpotovali brez kapetana ekipe Lavorata. Saj veste na kateri hram odbojke mislim? Na tistega znanega in še veliko več, kjer je pred dobrima dvema desetletjema ljubitelje odbojke navduševala ekipa Santala s Kim Ho Chulom, Lanfrancem, Negrijem, Goldonijem in še mnogimi drugimi odličnimi odbojkarji, desetletja kasneje pa znameniti Maxicono iz Parme. Le kdo se ne spomni izvrstnih napadov Zorzija, Marca Braccija, Brazilca Carlaa, Gianija, Gravine, da tu je še podajalec Jeff Stork in še bi lahko naštevali.

Da, v Parmo smo odpotovali brez svojega kapetana in z jasnimi znaki, da bo v PalaRaschi »Polo« (Polidori) zadnjič z nami, le kako se bo to vse izteklo po teh »pretresih«, bomo kos Meoniju, Heldu, odličnemu Hrvatu Omrčanu in še nekaterim, sem se spraševal, ko sem se po stopnicah spuščal v garderobo. Bomo v tem hramu pustili vsaj nekaj, kar je podobnega vrhunski odbojki, kajti odsotnost se bo morala tako ali drugače odražati tudi na igrišču. In kdo bo novi kapetan? Saj res, Granvorka je ostal doma, ni ga z nami, le komu naj pripada ta čast, da vodi ekipo pogumnih fantov? Ta in še mnoga vprašanja in še več neznanih, mogoče nejasnih odgovorov nanje, se je porajalo v moji glavi, ko sem se po dolgem času ponovno srečal s prvim trenerjem Parme Maurom Beruttom. Spoznal sem ga v Tr-

Slovenski reprezentant Jasmin Čuturič v dresu tržaškega A1 ligaša v sezoni 2003/04

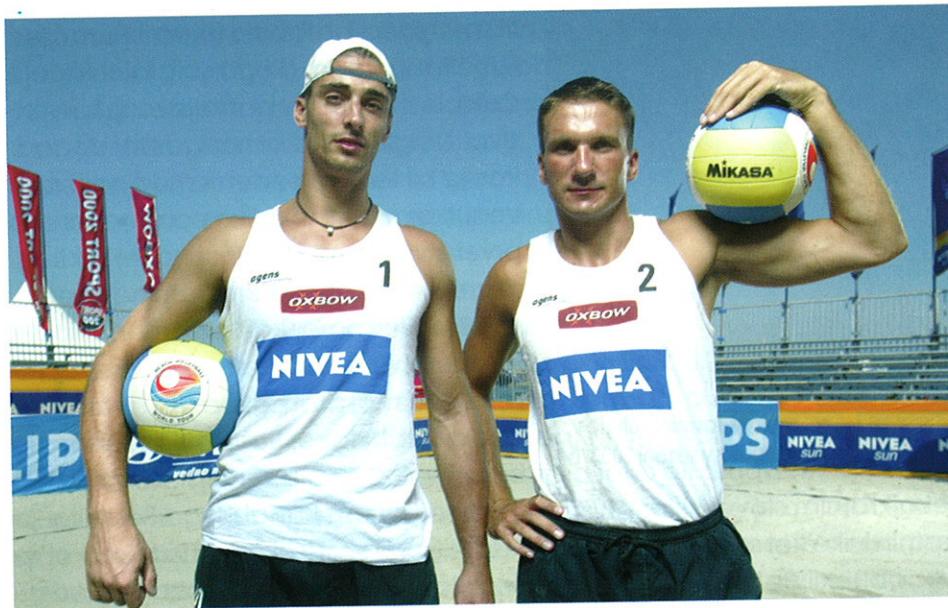
nekajkratnim slovenskim prvakom, odbojkarjem kanalskega Salonita, je Jasmin tako kot se za kapetana spodboli, vodil svojo ekipo in to tako, kot se »šika«, bi rekli. Še bolj samozavestno in odločno pa je Čuto deloval na nedeljski tekmi pri Lube Banci iz Macerate. Bil sem v bližini, ko sta ga sodnika poklicala k žrebu, najprej standardni obred stisk rok, za domačine kapetanski

stu, ko sem zgolj slučajno postal njegov pomočnik na tekmi zvezd lanskega novembra. Ni bilo veliko časa za razgovor, prekine naju prvi trener Bastiani z besedami: nekaj se morava pogovoriti, veš, zelo je pomembno.

Daj z besedo na dan Gianluca, in on kot iz topa: Predlagam, da vsaj za današnjo tekmo postane kapetan ekipe »Čuto« Jasmin Čuturič, se strinjaš, imaš mogoče drugačen predlog, kaj? Ne, ne, hitim z odgovorom, mislim da je v tem trenutku Čuto idealna rešitev. Mogoče se v tistem trenutku še nisem popolnoma zavedal, kaj to pomeni. Slovenc, Primorec, Koprčan s kapetanskim trakom na čelu našega A1 ligaša. Mogoče pa ne bo samo danes, sem si mislil, mogoče pa bo ta izvrstni Primorec »dečko« iz Kopra, ki ga soigralci kličejo Čuto, le ostal tudi v nadaljevanju prvenstva. Ne glede na končni razvoj dogodkov je bil to zame eden izmed najlepših trenutkov v tem nekoliko ponesrečenem prvenstvu. Se mi Slovenci na tej in drugi strani meje, katere v kratkem ne bo več, sploh zavedamo, kaj to pomeni? Tudi z vstopom v novo leto se stvari niso spremenile in moj strah, dvom da stvari le ne bodo ostale tako, kot je bilo rečeno, je bil odveč. Že na prijateljski tekmi proti

trak v tej sezoni nosi nihče drug kot Marco Bracci. Vem, ni ga potrebno posebej predstavljati, v svoji bogati odbojkarski karieri je osvojil vse, kar se osvojiti da, razen tako želene zlate olimpijske medalje. Sodnikov žreb, sledi ponoven stisk rok, iskren pogled, nasmešek in tisti »in bocca al lupo«, tako nekako sta se pred pričetkom srečanja razšla Bracci in Čuturič.

Tako bo v nedeljo, ko se bo Jasmin pred tekmo srečal z drugim iz vrst šampionov, kapetanom Noikom iz Cunea, odličnim reprezentančnim centrom Gravino, in še nekaj podobnih vzornikov bo prišlo v Palatrieste. Kot na primer kapetan Copasystela iz Piacenze Andrea Gardini, tudi njega ne bom posebej predstavljal, Modeno zastopa pravi mit med vsemi Andrea Giani, ki naj bi na bližnjih OI 2004 v Atenah nosil italijansko zastavo in še mnogo drugih, ki so si tisti trak pod številko na majici zasluzili predvsem z vzornim delom, odnosom do soigralcev, klubskih barv in velikim, res velikim spoštovanjem do vseh, ki jih obkrožajo. In takšen je tudi nov kapetan A1 lige iz Trsta, Slovenec Jasmin Čuturič. Za nas Slovence, ki smo tako ali drugače povezani z delom v klubu, predstavlja ta trak na prsih Čuta pravi obliž na vse rane, ki jih prinaša letošnje prvenstvo v najmočnejši ligi na svetu.

Poleg dvoranske odbojke spadata Jasmin Čuturič v paru s Samom Miklavcem med najboljše odbojkarje na pesku na stari celini. Njun naslednji velik cilj so OI leta 2008 v Pekingu (Kitajska)

Za album spominov

21.1.2004

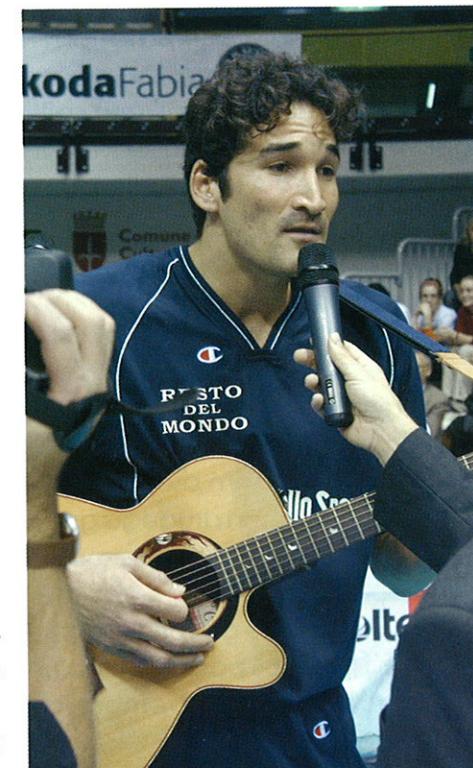
Ne bi se rad prevečkrat ponavljal, a tista tekma, kako se ji že reče, All Star Volley novembra 2002 med zvezniki, najboljšimi tujimi odbojkarji in reprezentanco Italije, ki jo je na tisti tekmi »zvezd« zadnjič tu v Trstu vodil selektor in trener Andrea Anastasi, mi še kako prav pride za navezavo tesnejših stikov z vrhunskimi odbojkarji, kajti po golem naključju sem na tej tekmi dobil vlogo drugega trenerja, kar si je večina »tujih« odbojkarjev, ki v tej sezoni nastopajo v A1 ligi, tudi zapomnila. Ob naših snidenjih pred in po prvenstveni tekma beseda nanese tudi na tedanji »spektakel« v tržaški dvorani, a da vse le ne ostane pri golih besedah, se moram v prvi vrsti zahvaliti fotoreportaju in novinarjem Primorskega dnevnika in Primorskih novic, ki so mi omogočili, da sem v roke dobil najrazličnejše fotografije tega odbojkarskega srečanja, ki jih, kot skromno darilo ali spomin podarim akterjem All Star Volleya.

Na začetku sem bil seveda precej skeptičen, kako se bodo ti vrhunski odbojkarji po mojem prepričanju »siti« vsega, še posebej najrazličnejših fotografij, člankov in drugega gradiva, odzvali na ponujen spominek. Poleg tega pa gre za izvrstne šampione, ki so v svojih odbojkarskih karierah osvajali celinske, svetovne in olimpijske naslove, da o klubskih in drugačnih lovorkah niti ne govorimo. A sem se pošteno uštel. Že prvi dve »fotki«, ki sem ju kot preizkus podaril aktualnemu trenerju Parme Mauru Berrutu (on je namreč tistega 27. novembra, kot prvi trener vodil ekipo zvezd), se je izkazalo, da je zadeva padla na plodna tla in da moram z zamislio nadaljevati, kajti telefoni iz tega in drugega kraja so kar nekajkrat zazvonili v želiji, da bi ob našem srečanju prišli do želenih fotografij. Stvar je seveda preprosta: število oseb na skupni fotografiji, število oseb v posameznih time

outih, naročilo pri fotografu in želje se lahko uresničijo. Ne, nisem pozabil tudi na našega Gerasimova, pismo z izbranimi fotografijami je romalo v daljni Jekaterinburg, s pripisom »za spomin na Trst, Saško«. Postavni Rus, ne bi bil on, če se za darilo bratrancu (tako me je namreč imenoval), ne bi zahvalil, pa še mariskaj ga je zanimalo, a o tem kdaj drugič. Pa prvi slovenski reprezentant na All Star Volleyu Gregor Jerončič si je za spomin izbral kar lepo število takšnih in drugačnih fotografij. Veš, pravi Gregor, ko bodo leta minila, bomo imeli vsaj kaj za obujanje spominov in te iz Trsta so ta prave, poglej me v bloku z Milinkovičem, pa tista, ko mi Grbić poda prvi tempo. Da, da on je res OK in tako naprej.

Ne boste verjeli, presenečen nad zamislico, a s pripombo: »Ko pridete v Gioio del Colle, mi prosim prinesi še ostale fotografije na katerih sem jaz«, me je pred odhodom posvaril odlični napadalec Telephonice in kapetan španske reprezentance Rafael Pasqual. Da, Rafa mu odgovorim, ti mi pa na jugu vrni z odlično mocarelo, sva se z nasmehom razšla. Tudi ta nedelja, ko je v Trstu gostovala odlična ekipa iz Cunea z aktualnim svetovnim prvakom, sicer reprezentantom Brazilije Goodyjem Filho Gilberto Amauri, nam bolj znanim kot Giba, se je po jutranjem treningu končala z obujanjem spominov.

Ne morem verjeti, da lahko po dobrem letu in pol pridem do teh fotografij, se je čudil Giba. Mi lahko odstopiš vsaj ti dve, veš, moram jih dati v album spominov, me je vidno zadovoljen kar nekam proseče nagovarjal odlični odbojkar. Da, da Giba, ti dve sta zate, na, vzemi kemični svinčnik in si zapiši datum, mu svetujem. In on previdno, v vsak vogal, tako kot je treba, veš pravi:

Trst, 27. 11. 2002: ameriški napadalec Michael Lambert je pred pričetkom All Star tekme zaigral in zapel pesem "Imagine" Johna Lennona

»Imena si bom napisal pa v hotelu, ko bom imel več časa, saj so «face» vedno iste, le Daquin je odšel v Dinamo Moskvo in Poljak se je vrnil domov. Kako se že piše tisti iz Padove? O, ja, ja, Zagummy, mu odgovorim. Saj bi se ne spomnil, a sem pred dvema dnevoma spremljal kvalifikacije v Nemčiji in ta rdečelasi Pawel je odlično organiziral igro.

Ni bilo več veliko časa za razgovor, ciao, se vidimo še popoldan, miznamsmeškom odgovori in v istem trenutku razkazuje fotografije svojim igralcem, na poti proti slačilnici. Tudi popoldan pred samim srečanjem sva si s šampionom izmenjala nekaj besed, sicer pa, saj se vidiva in tudi časa bo več na finalu svetovne lige v Rimu letos julija ali pa na OI v Atenah, je bila skupna ugotovitev obeh.

Zopet nekaj razlogov za »škljoc« in popolnitev prostih strani, ki jih vsi mi občasno tako obračamo z mislio na čase, ki so se neizbrisno vtisnili v našo podzavest.

Trst, 27.11.2002; ob poslušanju himne; od leve: kapetan španske reprezentance Rafael Pasqual, slovenski reprezentant, Kanalec Gregor Jerončič, kapetan reprezentance Srbije in Črne gore in odlični podajalec Nikola Grbić

Album

V albumu so v kronološkem zaporedju prikazane nekatere fotografije, ki so še kako povezane z vsebino te knjige in odražajo delo s Slovenci v sosednji Italiji, kakor tudi desetletje vodenja najrazličnejših reprezentančnih selekcij v Sloveniji.

Lig, september 1985; skupna slika nogometnih ekip takoj po mednarodnem srečanju med HK Ligom (Slovenija) in Prepottom (Italija); gostje iz Italije so v svetli športni opremi; drugi z leve čopi sodnik srečanja Darijo Zelinšček

Sv. Lenart v Benečiji, 15.8.1988; ekipa OK Casinò iz Nove Gorice na gostovanju pri zamejski ekipej v Benečiji stoji prvi od leve trener Vidmar, Lavrenčič, Jug, Štefanič, Šebenik, Cotič, Leskovič, trener Jerončič; čepijo od leve: Jereb, Gulič, Gornjak, Pahor, Pavšič

Ekipa OK Nova Gorica II. takoj po prvenstveni tekmi, ki so jo novogoričanke izjemoma odigrale v Kanalu ob Soči dne 18.2.1989; prvi od leve stoji tehnični vodja Marjan Šebenik

Cerkno
(Slovenija),
september 1989;
priprave mladih
odbojkaric ŠZ
Olympia iz
Gorice;
stojijo: Carrara,
Komljanc, Corsi,
Princi, Bratina,
Bulfoni, Zotti, K.
Corsi, čepita:
Bevilacqua in
Brisco

Maniago, maj 1989; zmagovalke turnirja, druga ekipa OK Casinò Nove Gorice

Senica (Slovaška), junij 1992; mladinski odbojkarski turnir; Slovenija je nastopala z izredno nadarjeno generacijo. Kar nekaj igralk se je kasneje uveljavilo tudi v članski reprezentanci

Ankara (Turčija), maj 1993; kvalifikacije kadetskih reprezentanc za nastop na svetovnem prvenstvu. Drugi z leve je pokojni zdravnik reprezentance dr. Janez Pevc iz Škofje Loke

Odbojkarska ekipa Š.D. Sovodnje Kmečka banka iz Sovodenj pri Gorici v sezoni 1993/94

Città di Castello , december 1994 Ekipa ŠD Dom Imsa na štiridnevnom odbojkarskem turnirju; stojijo od leve: vodja poti Joško Prinčič, Zavadlav, Černic, Miklus, Brisco, Pelegrin, Blazica, trener Jerončič; čepe: Barini, Pavlo, Ursič in Mozetič

Članska ekipa Š.D. Sovodnje Kmečka banka v sezoni 1994/95

Solkan (Slovenija), september 1995; srečanje treh dežel, na katerem je kadetska reprezentanca Slovenije osvojila prvo mesto

Ljutomer (Slovenija), april 1996; priprave članske reprezentance Slovenije pred odhodom na pomladanski turnir v Brno; stojijo od leve: direktor Žibrat, dr. Šumak, I Vernig, 4 Lipicer, 9 Podolski, 3 Jurančič, 11 Trbuc, 8 Vahen, prvi trener Jerončič, drugi trener Kolednik; čepljo: 7 Krebs, 12 Kolar, 2 Petrač, 5 Klepač, 10 Udrih, 6 Stamejčič

Gonars (Italija), 8. junija 1996; zadnja tekma Play offa za prestop iz D v C2 ligo. Veselje ekipe po končni zmagi nad domačinkami

Gorica, oktober 1996; zgodovinska predstavitev ekipe za sezono 1996/97; OK VAL La Goriziana Kreditna banka Sovodnje v športnem centru UGG; stojijo od leve: predsednik Ivo Rojec, druga trenerka Eriana Katnik, Orel, Humar, Zuccarino, Černic, Monica Tomasin, Ambrosi, Michela Tomasin, trener Jerončič, športni direktor Josko Prinčič; kleče: Uršič, Tomšič, Tosoratti, Braini

1998, slovenska članska reprezentanca pod vodstvom prvega trenerja, zamejskega strokovnjaka iz Trsta, Marka Kalca (pričev od desne) in njegovega pomočnika Radovana Gačiča (pričev od leve)

Burgas (Bolgarija), maj 2000; mladinska reprezentanca Slovenije na kvalifikacijskem turnirju za nastop na evropskem prvenstvu

Burgas (Bolgarija), maj 2000; mladinska reprezentanca Slovenije na kvalifikacijskem turnirju za nastop na EP. Sprostitev mladih odbojkaric na obali Črnega morja po napornih tekma

Semič v Beli krajini, september 1998; mednarodni odbojkarski turnir v organizaciji OK Novo Mesto na katerem so poleg domačih odbojkaric sodelovale še slovenske prvakinja Infond Branik Maribor in italijanski B2 ligaš B-Meters iz Manzana

Štandrež pri Gorici, Ekipa OK Val Imsa, ki ji je v sezoni 1999/2000 uspel velik met uvrstitev v državno B2 ligo

Nova Gorica, november 2000: tradicionalno srečanje v malem nogometu - pod gesлом: raje žoga kot droga - med severnoprimskimi novinarji, novogoriškimi policisti in fanti iz Don Pierinovih komun

Glave padajo

28.1.2004

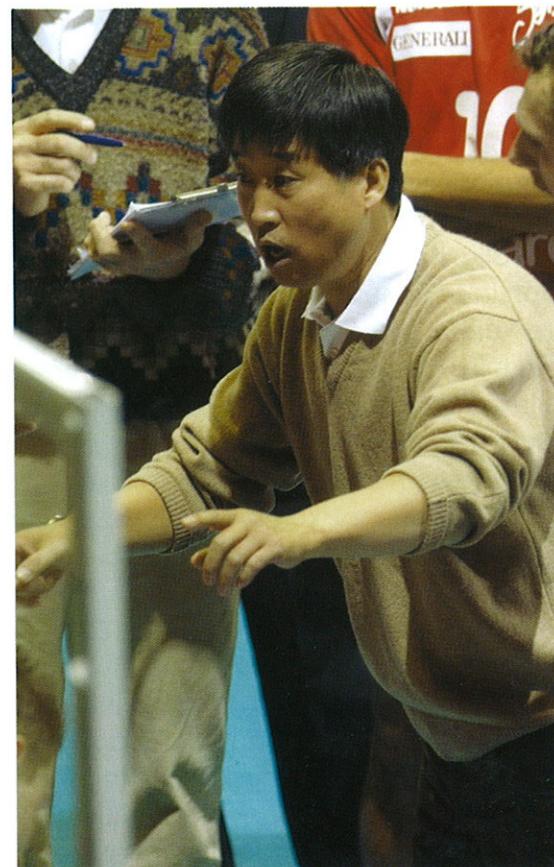
V tem modernem svetu, tisti »modri« mu pravijo totalna globalizacija, je vse podrejeno uspehom, pozitivnim rezultatom, je nekaj močno narobe in treba bo korenito ukrepati. To praktično velja v vseh segmentih življenja od gospodarstva, politike do kulture in seveda športa. Ne boste verjeli, še v družinskih najosnovnejših celicah družbenega življenja se je v zadnjem desetletju marsikaj spremenilo. Mnogi so mnenja, da prej na slabše, kot na bolje. Kot rečeno se temu splošnemu »direndaju« ni mogel izogniti niti šport in še posebej nogomet, ostali mu kar pridno sledijo. Če smo se še pred nekaj sezonomi spraševali, zakaj so pri tem ali onemu nogometnemu klubu v teku sezone zamenjali vsaj enega, če ne celo več trenerjev, pa se je ta nalezljiva bolezen kaj hitro razširila tudi na ostale športne panoge in tudi odbojka v zadnjih sezонаh ni izjema.

Nekaj slabih rezultatov in vsa zadeva že prične močno dišati po »panetonu«, to je decembrskem obdobju, ko v klubih v glavnem potegnejo črto in ocenijo dotedanji potek sezone. In če ta ni tak, kot si ga je zaželeso vodstvo kluba, največkrat sam predsednik, potem je procedura jasna, ekipi se predstavi nov trener. So pa primeri, ko nekateri zapustijo trenersko klop že veliko prej in kar nekaj takšnih primerov smo zabeležili v letošnji sezoni A lige.

Kot prvi trener je svojo »barko« moral zapustiti Giovanni Rosichini, trener A2 ligaša Armeta iz Bassana del Grappa, za katerega v letošnji sezoni igra tudi Luca Susio, libero lanskoletne tržaške ekipe.

Sodu dno so izbili izredno slabi rezultati ženskega A1 ligaša Icot tec Forli, kateri se je zahvalil mlademu strokovnjaku Mauriziju Morettiju za opravljeno delo. Da ne gre za trenerja, ki se spozna na odbojko, vam lahko potrdijo njegovi strokovni prispevki v odbojkarski reviji Supervolley. In koga so

postavili ob bok odličnim odbojkaricam Forlja? Starega mačka, ki ga Tržačani in vsi ljubitelji odbojke dobro poznajo, mož, ki je kar nekaj sezona uspešno vodil moško ekipo Conada iz Forlja. Nino Beccari je takoj po preuzemu ekipe dokazal, da mu tudi ženska odbojka ni tuja in kot kaže, bo z ekipo uspel obdržati status A1 ligaša. Po pretresu v ženski A1 ligi je alarmni zvonec pričel zvoniti tudi najmočnejši ligi na svetu. In to pri ekipi slovenskega odbojkarja Mateja Černica, ki so se po lanskoletni izvrstni sezoni, ko jim je le za las ušel naslov državnih prvakov, na samem repu začasne lestvice. Če dosedanje rezultate Modene nekako primerjamo z nogometom, bi morali turnirsko »damo« v A ligi postaviti ob bok na primer Lecceju. To pa nikakor ne gre. Čeprav je bil trener Angelo Lorenzetti že postavljen za »dežurnega« krivca za slabe rezultate, tako s strani pristašev kluba, medijev in še koga, a ga je vedno pred najhujšim rešil predsednik, se mu po gladkem porazu (3:0) v Cuneu v teh urah slabo piše. Osebno ne poznam priznanega trenerja iz Fana, ki je odlične rezultate dosegel tako z mladimi reprezentanti kakor tudi na klopi Padove v sezoni 00/01, a že na lanskem »Final Four« v Milanu, kjer je Modeno v finalni tekmi porazila ruska ekipa Lokomotiv Bolgorod, sem na račun Lorenzettija slišal marsikatero pikro: na primer ne more igrati Brazilec Dante namesto Černica, če ekipi šepa sprejem servisa, ali Cantagalli ima slab dan, a Angelo vztraja s Černicem

Tudi korejski trener Kim Ho Chul je bil "žrtev" vodilnih, da je potrebno ob prvih neuspehih najprej zamenjati trenerja

na klopi, in še veliko podobnih se je dalo slišati in tudi videti v Milanu. Ponovno je na klop A1 ligaša iz Latine sedel tudi dosedanji trener mladinske reprezentance Italije Roberto Santilli, ki se po nekaj sezona vraca v deželo Lazio. Klub je namreč pred tekmo proti aktualnim državnim prvakom Syslejem iz Trevisa odslovil izkušenega Pietra Malduccija. Verjeli ali ne, Malducci »poseda« na klopedih A ligašev že celo desetletje in več. Pričel je v Moka Rica iz Forlja v sezoni 91/92, nadaljeval v Vicenzi, Ravenni, Parmi in na koncu v Latini. Ko smo z našo ekipo sredi meseca decembra 2003 gostovali v Palabianchiniju, se je kar na glas šušljalo o morebitni skorajšnji odstavitevi trenerja, in lahka zmaga nad Adriavolleyem (25:18, 25:20, 25:18) le prepričala vodstvo, da počaka z »odstrelom« vsaj do novega leta. Domaci poraz proti Perugii pa je sodu izbil dno.

Za podobno potezo so se ob koncu tedna odločili tudi v vodstvu Eusporta iz Cosenze. Namesto odstavljenega prvega trenerja Maria di Pietra je na »vročo« klop sedel nihče drug kot športni direktor Lo Bianco. In rezultat? Po nezavidljivem položaju Cosenze na lestvici A2 lige, da o več zaporednih porazih nekdanjega Alpitoura iz Cunea (prični je bil Ferdinando De Giorgi) ne govorimo, je bil naravnost fantastičen. Domača zmaga s 3:0 proti odlični ekipi iz Taviana, za katero med drugimi odličnimi odbojkarji nastopa tudi bivši kapetan tržaškega A ligaša Francesco Lavorato.

V meglo tišine in skrivnosti je v teh mrzlih januarskih dneh »zavitih« še kar nekaj predčasnih odhodov in zamenjav prvih glavnih mož, ki pa niso vedno izraziti krivci za slabe rezultate in neuspehe svojih ekip, a nekaj je pač v poplavi porazov potrebno storiti. Ko sem pred dobrimi šestimi sezonomi prvič v svoji trenerski karieri prevzel vodenje moške ekipe, me je izkušeni kolega za »popotnico« podučil: »Veš, obstaja več razlik med treniranjem fantov in deklet. Za fante ti lahko zaupam eno izmed njih, to je zaupanje. Ko igralci izgubijo zaupanje vate (izgubil si ga v glavnem zaradi neprepičljivosti), je bolje da odideš, sicer se ti slabo piše.« Hvala ti kolega, pa še res je.

Blamaža

4.2.2004

Dolgo sem premišljeval, ali naj napišem, ali je bolje, da o vsem molčim in prepustim vse spominom, kajti minilo je že kar dolgih štirinajst dni, odkar smo se z ekipo podali na prijateljsko tekmo v Kanal ob Soči. Bil je to četrtek pred nedeljsko prvenstveno tekmo v Montechiariju. Čeprav me izkušnje zadnjih dveh sezonskih učij, da je bolje dobro trenirati, kot pa igrati slabo prijateljsko tekmo, takšen je bil namreč »moto« tako Kim Ho Chula kot tudi kasneje prof. Schiavona, pa so se stvari v sezoni A1 lige dodobra spremene. Spomim se, da v nobenem primeru Gigi ni hotel igrati z ekipo, ki spada v nižji kakovostni rang, kar sedanja prva slovenska liga vsekakor je, a ne gre pozabiti, da je Adriavolley v pretekli sezoni nastopal le stopničko nižje. Podobne strategije pa se je držal tudi popularni Kim, a je, kot rečeno, letos situacija nekoliko drugačna in prijateljske tekme se z veliko slabšimi nasprotniki kar vrstijo.

Na našo prošnjo smo s tisti četrtek podali v prijetno odbojkarsko mestece ob Soči, ki po splošnem prepričanju spada v tradicionalna slovenska odbojkarska središča z več kot 50 - letno zgodovino igre čez mrežo in je dala nič koliko izvrstnih odbojkarjev. Če bi ga moral primerjati s podobnim mestom na Apeninskem polotoku, potem je to vsekakor Modena v malem, kjer imajo vsi odbojko pod kožo, kjer se na vogalih, ulicah, v barih in gostilnah govorijo o tem in onem trenerju, igralcih, porazih in še o marsičem. In tega se je pred vsakim nastopom v novi športni dvorani v Kanalu potrebno še kako zavedati, kajti ljubiteljev odbojke v tem delu Soške doline se ne da peljati že jih čez reko.

Čeprav sem tekmo pričakoval z veliko dozo samozavesti in predvsem prepričanja, da bomo mlade Kanalce, ki imajo v svojih vrstah, poleg

odličnega Bolgara Ilijeva, tudi hrvaškega organizatorja igre Šimunčiča, zlahka nadigrali, me je občasno le preveval strah pred morebitno slabo igro, morda celo podcenjevanjem žilavih domačinov. Domači organizatorji, vajeni opevanja italijanske A1 lige, ki vsekakor spada med najmočnejša odbojkarska prvenstva na svetu, so nam pripravili prisrčen sprejem. Veliko število gledalcev, mnogi od teh redno hodi na tekme v Trst, TV kamere, fotografji in še kaj bi se našlo. Že pred dvorano me je pričakalo veliko mojih sošolcev, priateljev, soigralcev, delovnih kolegov iz časa Salonit Anhovo, vsakega je nekaj zanimalo, kako to in ono, kateri so tujci, se bo ste rešili pred izpadom in še veliko podobnih vprašanj so mi postavljali. Vidijo se, da spremljajo stvari, sledijo zadevam, spoznajo se na šport. Samo, da jih ne boste preveč na hitro razsuli, veš Zoki, so v krizi, v soboto jih je premagal celo Maribor, ki je trenutno predzadnji na lestvici, me je prosil bivši sošolec. Bodo prišli do dvajsete točke, se oglesi Marko, ki ga redno videvam na tekma v Palatrieste in tako naprej. Skupna fotografija pred pričetkom tekme z njihovimi sponzorji, v veliko čast nam je, da ste danes naši gostje, se pred uradnim »škljocem« oglesi športni direktor.

Še zadnji nasveti prof. Bastianija, sodnikov žvižg in gremo. Domačini igrajo kot za stavo, vse jim gre, servis, sprejem, napad, le kdo jih danes lahko zaustavi, se ob standardnem pisanju statistike sprašujem. Time out prvi,

Kanal, 23.1.2004: prijateljska tekma med domačim OK Salonit in A1 ligašem Adriavolley iz Trsta. Skupna slika takoj po končanem srečanju.

drugi, zamenjava, jeza na naši klopi, kakor koli, niz za razliko dobijo domačini, osvojijo tudi drugega in tretjega celo s 25:17. Trener obrne postavitev, pade kakšna kletvica, grožnja in še četrtič stopimo na parket, žal tudi tokrat zaman, niz pripada »rezervistom« slovenskega ligaša. Ne, ne igramo več petega niza, nima smisla. Kot okamenel sedim na klopi, izpod čela gledam na tribune. Šram me je. Ne zberem moči, da bi se približal odhajajočim znancem. Ne vem, morda ne bi našel pravih besed, izgovora za sramotno predstavo v mestecu odbojke. Čakam, da večina oddide, še sreča, da se jim mudi na ogled rokometne tekme med »srebrnimi« dečki in še ne vem kom. Kakšno rečeva s trenerjem Šukerjem, igralci Salonita. Naše vodstvo ni preveč dobre volje, a klub temu slišim optimistično napoved enega izmed njih, ki pravi: «Bolje izgubiti prijateljsko in zmagati v nedeljo v Montechiariju!» Ta je pa dobra, si mislim sam pri sebi. Gostoljubni domačini nas vabijo na skupno večerjo, vzdušje je pravo, optimistične napovedi, dogovori o novih srečanjih. Morda o skupnih turnirjih in še o čem.

Odlična generacija kanalskih odbojkarjev na čelu s hrvaškim trenerjem v sezoni 1993/94;
stoje od leve: trener Šuker, pomočnik trenerja Blažič "Blaž", 3 Munih, 4 G. Jerončič, 7 Bašelovič,
11 Andrej Berdon, 6 Klokočovnik, predsednik Bucik, športni direktor Berlot;
čepijo: Vukovič, tehnični vodja Dolenc, 4 M. Jerončič, 12 Miklavc, 1. Aleks Berdon, 2 Sirk

Odidem domov, ne morem zaspati, v glavi se mi večkrat zavri film tekme v Kanalu, ob tem pa se mi zastavlja nič koliko vprašanj, ki pa so ostala brez pravega odgovora. Ne morem verjeti, da smo izgubili, ne, ne gre toliko za poraz, gre za način, kako tekmo izgubiš. Kako prepričati ljubitelje odbojke v Soški dolini, da naj še naprej hodijo gledat »vrhunsko« odbojko v Trst? Kako povedati mojim prijateljem, znancem na »placu« v Kanalu, da je šlo morda samo za črn dan in še in še. V zgodnjih jutranjih urah, ko se po mučnem obračanju, oči niso in niso hotele niti za trenutek zapreti, kajti jeza in sramota sta bili tokrat močnejši od mene, sem sprejel vsaj zase, ki redno ob najrazličnejših debatah posedam v Kanalu ob Soči »drastičen« sklep, da se do konca prvenstva na »Placu« ne bom več zaustavil. In kaj potem? Da bo tej zadnji marčevski nedelji, ko bomo v Trstu še zadnjič gostili A 1 ligaša iz Parme, tudi ljubitelji odbojke v Kanalu pozabili na slabo predstavo, na pokvarjen večer. Potem se bom s prijatelji zopet srečal na starem placu, pred barom Neptun in jim morda ob obujanju spominov razkril razloge za blamažo.

Kadetska reprezentanca Slovenije s priznanimi kanalskima trenerjem Ivom Markičem -
pomočnikom trenerja (stoji prvi od leve) in prvim trenerjem Borisom Jelavičem (stoji prvi od desne); pod
njunim vodstvom se je mladim odbojkarjem uspelo prvič uvrstiti na zaključni del EP 2001 na Češkem

Veliki trenerji

11.2.2004

Že kar nekaj sem jih srečal na svoji dolgi trenerski poti. Takšne in drugačne, dobre in manj dobre, vzvišene, ki te ponavadi avtomatično prezirajo, pa tudi takšne, ki so v svoji karieri že dosegi kaj odmevnega. Da, to so tisti, ki bi jih mi vsi radi posnemali, se obnašali tako kot oni, na treningih, tekmaši ali morda ob prejemanju najrazličnejših priznanj. Kaj hitro pa zatonejo v pozabo tisti »kvazi« strokovnjaki, ki se radi dajejo v prvi plan, njihova je zasluga za vse, kar je podobno zmagi in igralci, sodniki pa tudi ostali, so dežurni krivci ob porazih. A kot rečeno, se raje spominjamo in posnemamo tiste prave, čeprav to ni tako enostavno, prej seveda obratno.

Ne vem, kako je z »možmi stroke« v drugih športnih panogah, a v odbojki sem do sedaj spoznal kar veliko izvrstnih strokovnjakov in skupni imenovalec vseh je bil poleg velikega strokovnega znanja predvsem skromnost in preprostost teh velikih učiteljev. Večina jih deluje umirjeno, prepričanih v svoje sposobnosti, ob vsakem trenutku pa so pripravljeni na razgovor in pomoč tako trenerjem v najnižjih kategorijah, kakor tudi kolegom v istem rangu tekovanja. Veliko pozornosti ti trenerji in predvsem ljudje posvečajo tudi navijačem, preprostim ljudem in če jim le čas dopušča, se z njimi pogovorijo o najeostavnejših stvareh.

Kar nekaj takšnih trenerjev s svetovnim slovesom sem tudi osebno spoznal še preden sem dobil priložnost treniranja v najvišji A ligi, kjer so takšna srečanja z »mojstri« nekaj vsakdanjega, a je žal med temi tudi nekaj takšnih, ki so zaverovani sami vase, prepričani, da se svet vrti samo okoli njih in podobno. A kot rečeno, takšnih ni veliko, zanimivo pa je, da so tisti »naj« res enkratne osebnosti s katerimi bi se človek družil in pogovarjal o vsem in non-stop.

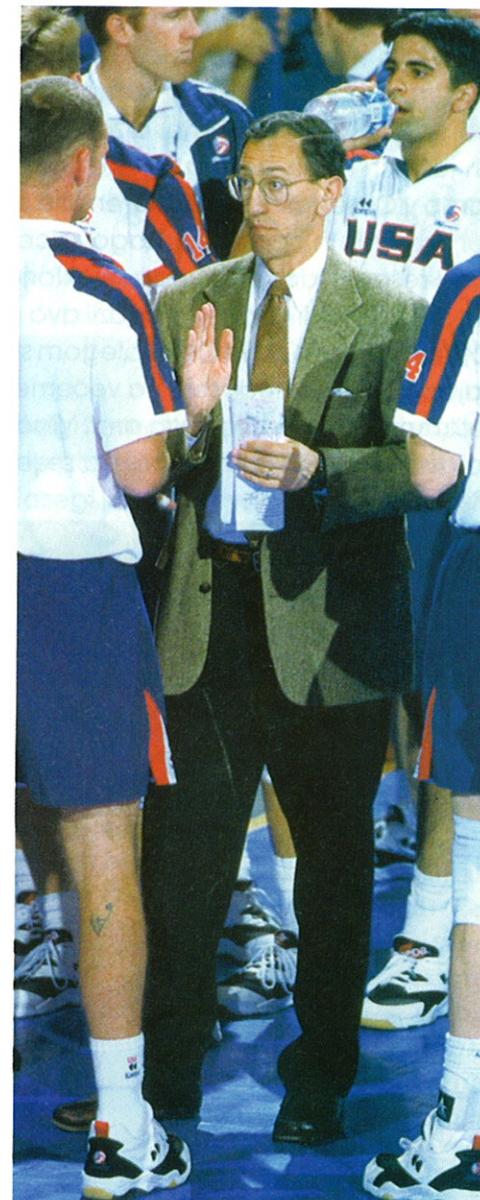
Ko sem bil na začetku trenerske poti, sem imel priložnost, da sem se prvič

srečal z enim od takratnih trenerskih »zvezd«, mladim Gian Paolom Montalijem, ki je v sezoni 89/90 s takratnim Maxiconom osvojil naslov državnega prvaka. Srečala sva se na kampu v Cesenaticu, na katerem je sodeloval tudi kot novopečeni trener državnih in pokalnih zmagovalcev. Bilo je v prvih julijskih dneh, ko sva se s kolegom Jakopičem podala na Maxicono kamp v Cesenatico, na katerem bo sodeloval tudi mladi novopečeni trener državnih in pokalnih zmagovalcev. Že ob prihodu sva ga zagledala, a je bil »rešpekt« do sedanjega selektorja prevelik in nikakor se mu nisva upala približati. Tudi »Monti« je opazil dva nova obraza na kampu in nju praktično začel zasledovati, a s kolegom sva se mu vztrajno izmikala, tako da je nju z Vojkom izsledil šele na večernem predavanju. Predstavil nju je kot velika prijatelja cenjenega prof. Vladimirja Jankoviča, da tako kot on prihaja iz Jugoslavije, rekoč, da se je od Jankoviča, svojega konkurenta

Melinki – Lig nad Kanalom 5.7.2002: obisk korejskega trenerja Kim Ho Chula z ženo Lim; stojijo od leve: Kim Ho Chul, mama Ema Jerončič, oče Franc Jerončič, Lim Kim in avtor knjige

na klopi Philipsa iz Modene, pač veliko naučil. Na najino prošnjo pa nama je priznani strokovnjak na dom poslal kompletno statistično obdelavo finalne tekme med Maxiconom in Modeno. Naslednji med »velikimi« trenerji, ki sem jih srečal, je bil trener ameriške reprezentance, legendarni Doug Beal, ki je kot prvi na OI leta 1988 v Seulu premagal takrat nepremagljivo reprezentanco Sovjetske zveze in osvojil olimpijsko zlato. V Italiji je v devedesetih letih treniral Berlusconijev Mediolanum iz Milana. Bilo je davnega leta 1993, prve dni oktobra, ko sem bil na mednarodnem strokovnem seminarju v Brnu na Češkem. Bilo je veliko uglednih strokovnjakov iz Evrope, pa tudi iz druge strani luže, med njimi tudi Doug Beal. Do takrat sem tudi sedanjega selektorja ZDA v glavnem spremjal na TV ekranih, ko je vodil izvrstno ekipo iz Milana in nič več. V Brnu pa »šok«, ko sem v šolski klopi ene izmed tamkajšnjih šol cele tri dneve sedel skupaj z ameriškim strokovnjakom! Neverjetno, takšen trener pa tako preprost in dostopen meni in vsem na predavanjih, saj ne morem verjeti. Res je, da njegova italijanština ni najboljša, a sva se kar dobro razumela, tema je bila seveda odbojka in vse le ni bilo tako težko. Le nivo je bil takrat seveda

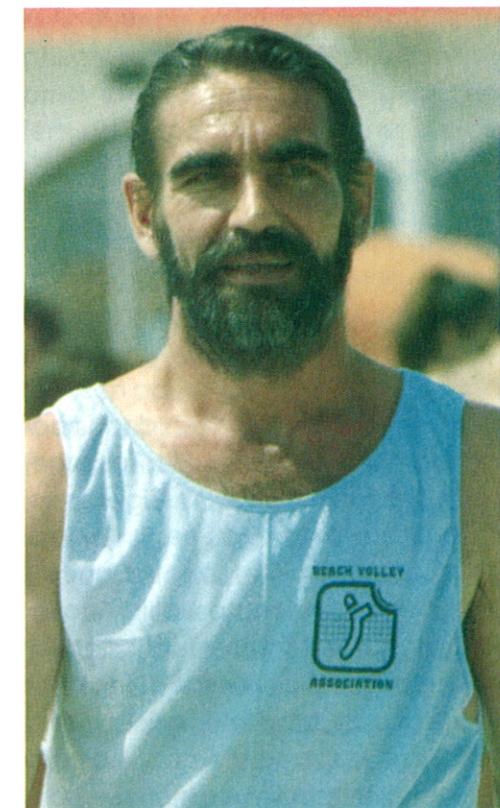
Aktualni trener ameriške reprezentance Doug Beal (zlata medalja na OI leta 1984 v Los Angeles) med time outhom v razgovoru z nekdanjim podajalcem Modene Lloydem Ballom

drugačen. Njegov precej višji, moj pri Sokolu v Nabrežini in pri mladinkah Slovenije precej nižji. A nič za to, pomembno je bilo spoznati te priznane trenerje, ugotoviti njihov moto dela in potem je bilo vse veliko lažje. Ne bom pozabil stavka, ki ga je Beal izrekel med pogovorom, glasi se nekako tako; »Veliko je vprašanj in malo odgovorov, a ne nehajte si postavljati vprašanj, čeprav vseh odgovorov ne dobite nikoli, kajti tu je splošna rast panoge.«

Pa še eno Bealovo si je vredno zapomniti: »Več kot treniram, manj mislim da znam. O vsem imam močne samo idejo, a imeti o nečem že idejo, nekaj pomeni.«

Tako sem v vseh teh letih srečal še veliko izvrstnih trenerjev, od nedeljskega gosta trenerja Copaystela iz Piacenze, enega najboljših na svetu, prof. Julija Velasca. O prof. Prandiju sem pred časom že pisal. Tu so še hrvaški strokovnjak prof. Vladimir Janković, pa dobitnik zlate olimpijske medalje za ZR Jugoslavijo na OI v Sydneyu Zoran Gajić in »zlati« iz OI v Atlanti leta 1996 Joop Alberda. A seznama izvrstnih strokovnjakov še ni konec, o njih morda kdaj drugič.

Ob najrazličnejših tehnično taktičnih pogledih naštetih strokovnjakov pa je vsem skupno to, da so kljub uspehom, zmagam, medaljam ostali trdno na tleh zvesti svojim idealom. Dostopni, prijazni, skromni in pripravljeni pomagati manj izkušenim kolegom. Krasijo jih te lastnosti »velikih ljudi«, ki pa se jih preprosto ne da naučiti. So dar, ki te ob srečanju z njimi znova in znova obogati.

Pokojni poljski strokovnjak prof. Alexander Skiba sodi med najzaslužnejše trenerje, ki so soustvarjali uspehe italijanske odbojke v zadnjih dveh desetletjih

Drugi planet

18.2.2004

Natanko tako so v dveh dneh finalnih bojev za italijanski pokal ljubitelji odbojke v glavnem mestu Toskane imenovali aktualne državne prvake šesterko Sisleya iz Trevisa. Sicer so se četrtnfinalni obračuni pričeli natanko pred tednom dni v La Spezii, kjer je prišlo do neverjetnega presenečenja, ko je oslabljeni Noicom iz Cunea po petih nizih izločil enega glavnih favoritov za končno osvojitev pokala, trenutno vodilno ekipo »našega« Polidorija Itas iz Trenta. Tudi oslabljena Velascova »četa« je morala predčasno zapustiti prizorišče. Gladko zmago so Gardini & Co prepustili prenovljeni ekipi iz dežele Lazio. Le za las se je uvrstitev v polfinale izmaznila tudi ekipi, ki spada med največja pozitivna presenečenja tega prvenstva Edilbassu iz Padove, s katero se bomo prav drevi srečali v športni dvorani San Lazzaro. Kot zadnji pa so se vozlu, ki pelje na sklepni del v Firenze, pridružili še odbojkarji Sisleya, kajti Parma brez Marca Meonija in še koga ni bila to, kar so si v mestu večkratnih prvakov pred sezono že leli.

Final four in Volleyland so organizatorji poimenovali dva dneva odbojke v mestu ob reki Arno, kjer se je v teh dveh dneh zbrala prava smetana italijanske moške odbojke. Od vrhunskih štirih ekip sklepnih bojev, do velikega števila trenerjev, funkcionarjev, predsednikov klubov in seveda sedme sile, da o neposrednih TV prenosih vseh tekem na državni TV mreži RAI niti ne izgubljam besed. Seveda na tako pomembnem obračunu ni manjkal niti selektor azzurrov Gian Paolo Montali, ki pozorno spremlja trenutno formo svojih izbrancev pred prvimi nastopi reprezentance. In na koncu še prekrasen ambient z velikim številom ljubiteljev odbojke, ki so v Firence prišli z vseh koncov Italije in tudi iz tujine. Nekateri seveda predvsem zaradi finalnih tekem, za druge pa je bila to enkratna priložnost

sodelovanja na volleylandu, ki je tako na štandih, kakor tudi na igriščih in seveda ob njem ponujal vse, kar si lahko v tem trenutku mladi odbojkar zaželi. Tudi sam sem izkoristil »pavzo« pred nadaljevanjem prvenstva in si z veseljem ogledal vsa srečanja. Ob tem pa ni manjkalo prisrčnih stiskov rok in pogovorov s kolegi trenerji, prijatelji pa tudi samimi akterji tekem smo kakšno rekli.

Že uvodna polfinalna tekma med Icomom iz Latine in Sisleyem je pokazala na pravo razmerje moči na taraflexu, v treh hitrih nizih tekme je tritoč glava množica zaman pričakovala ogorčen boj Vujeviča, Biribantija in ostalih. Sisley jih je praktično zmlel, tako da smo v dobrì urici že bili ponovno zznanci ob stojnicah, šankih in še kje. Ugotovitev vseh pa je bila enotna, Sisley se je po krizi pobral in gorje tistem, ki ga bo srečal na njegovem pohodu.

Povsem nekaj drugega je bila druga polfinalna tekma med Lube Banco in Noicom iz Cunea. Lube brez jugoslovanskega reprezentanta Andrije Geriča (poškodba), trener Cunea Anastasi pa ni mogel računati na Brazilca Gibo (prav tako poškodba kolena). Hitro vodstvo ekipe iz dežele Marche z 1:0, pa tudi drugi niz povsem enosmeren nekje do 21:16 za Lube. In glej ga, trenerja Lozana, iz igre Fabio Vullo v igro X, da bi zvišal blok. Ne bo šlo tako, slišim glas ženske ob meni, saj Vullo meri 198 cm, saj ta je nor, slišim drugega v bližini. Ne morem trditi, da je to edini razlog za poraz Macerate v drugem nizu z 22:25 in na koncu tudi tekme. Vendar po dobrih dveh urah izredno izenačenega boja so Vullo, Bracci, Nalbert, Mastrangelo, Miljković in ostali kolegi s skonjeno glavo zaposuščali dvorano. Finale torej Sisley - Cuneo, nekoliko presenetljivo in tudi ne, če vemo, da je vrsta Anastasija v predtekmovanju izločila prvo in drugo ekipo prvenstva. Bo imela ekipa iz Piemonta dovolj moči za nedeljski finale, je bilo glavno vprašanje, ki smo si ga zastavljali blizu polnoči. Bo morda Giba igral in razbremenil utrujene napadalce, bo Waijsmans tudi v tretje naj napadalec tega finala?

Prihod šesterk na igrišče je pričakalo, neverjetno, 6.000 glava množica ljubiteljev odbojke, željnih velike predstave, ki so si jo Firence resnici na ljubo tudi zasluzile. V vsem me je samo vzdušje ob in na igrišču spominjalo na nekoliko pozabljena devedeseta leta, ko smo v Ravenni spremljali Messaggero, v Milanu Mediolanum, v Parmi Maxicono. Bilo je tisto pravo, sodnikov žvižg kot znak za pričetek finala za državni pokal, žoga pada na tla. Gledalci vstanejo, z dolgim enominutnim aplavzom počastijo spomin na dan prej prerano preminulega odličnega športnika, kolesarja Pantanija.

Ponoven žvižg in igra steče, a žal na igrišču je samo ena ekipa: Sisley. Dominira na vseh področjih odbojkarske igre, uspeva ji praktično vse. Fei, ki ga dolgo nismo videli na parketu, uživa v zabijanju, Cuneo je na kolenih. Prvi niz gladko, drugi niz nekoliko več odpora, a pri rezultatu 22:22 Treviso pritisne na plin in set je zaključen. Da, sem si mislil, Cuneo prične vedno takrat, ko mu voda teče v grlo, a žal zmota, Sisley dosega točko za točko, Vermiglio odlično vodi svojo ekipo, kot rečeno, uspeva jim vse. Anastasi nemčno sedi na klopi, izkoristil je vse odmore, ni več pomoči, s 25:18 gladko in predvsem zasluženo slavi mlada šesterka iz Veneta. Splošno veselje, objemanje, čestitkam ni videti konca, vsi hitijo k zmagovalcem. Poslušam takšne in drugačne kritike, ko se v neverjetni gneči borim proti izhodu: »Dobi so, trenutno so najboljši, slišim znanca za sabo, drugi pravi: »Cuneo je v teh dneh odigral deset nizov, oni pa samo šest!« Že prav, pravi nekoliko starejši možakar, ki ob sebi drži mlajšo damo, toda fantje, priznajmo »orogranata«, trenutno igrajo tako, kot da bi prišli iz drugega planeta. Čez dobre 10 dni bodo v Trstu.

Ekipa Sisleya iz Trevisa, ki spada med najboljše ekipe na svetu je v letošnji sezoni 2003/04 uspel velik met, osvojitev tretjega pokalnega in že sedmega državnega naslova.

Poleg tega pa imajo v svojih zbirkah še veliko število najrazličnejših evropskih naslovov

Možje v črnem

25.2.2004

Tako smo pred več leti imenovali tiste, ki so bili postavljeni zato, da med dvema ekipama na igrišču delijo pravico. V svetovni odbojkarski zvezi je še danes njihova zaščitna barva črna, vendar se modni trendi v zadnjih letih tudi črno barvo zamenjali z najrazličnejšimi drugi odtenki, in tako je tudi prav. A je sinonim za deljenje pravice le ostala tista črna barva izpred nekaj let in prenekateri jih (še posebej, ko svojega dela ne opravijo po njihovih željah) primerjamo s črno. Toliko za uvod.

Že na nedeljski prvenstveni tekmi sem marsikatero pikro slišal na račun sodnikov, češ da so nam pojedli zmago, da so očitno pomagali zveneči Modeni, z željo, da se izvleče iz negotovega položaja in tako naprej. A tista prava ideja, da bi nekaj le napisal tudi o delilcih pravice, mi je prišla na misel po tekmi, ko sem v bljižnji prodajalni kruha srečal trenerskega kolega, vendar iz košarkarskih vrst, ki me je namesto z dobro jutro pozdravil s kletvicami na račun pristranskih sodnikov. »Ne boš verjel, v dveh minutah sta nam pojedla čisto zmago, ne, ne morem več, po dveh desetletjih truda in dela ti dva smrkavca uničita vse in to v 120 sekundah.«

»Daj,« sem ga tolažil« saj je v rokometu še huje, pa vidiš, da se sploh ne da oceniti, kdaj je prekršek in kdaj ne. »Da drži, toda v odbojki se kaj takega ne more zgoditi, je vztrajal, točka ali dve in nič več, je res, tako se da igradi. O, da bi te slišala večina, ki je spremljala nedeljski obračun med nami in Modeno! Pa tudi na drugih tekmaših najmočnejše lige na svetu so sodniki le prevečkrat »dežurni« krivci za poraze. Seveda se sam stakšnim načinom razmišljanja ne strinjam in v tem primeru govorim izključno o igri čez mrežo, kajti ostale športne panoge ne poznam tako natančno, da bi se lahko spuščal v pravilnost sodniških odločitev.

Predvsem sem mnenja, da je vsako stvar, in tu mislim tudi na sojenje katerokoli tekme treba, najprej poizkusiti in šele za tem kritizirati, oziroma vedeti več kot tisti, ki je postavljen in seveda plačan, da to nalogu opravi na najboljši način. Že dejstvo, da se igra v Italiji najboljše prvenstvo na svetu, pomeni logično ugotovitev, da bi morali tudi delilci pravice spadati v zgornji rang, ki ga zaseda določena športna panoga in v našem primeru odbojka. Sam sem v zadnjem desetletju, še preden sem prestopil prag A lige, kot trener slovenskih ženskih reprezentanc, spoznal res veliko število izjemnih, tudi mednarodnih sodnikov, med katerimi je bilo veliko tistih, ki v zadnjih sezona delijo pravico v A1 in A2 ligi. Kot prvi, ki me je navdušil, je bil Rimljan Paolo Porcari, ki nam je sodil na kvalifikacijah leta 1993 v Ankari (Turčija). Na kvalifikacijah leta 1999 v Bourgsu (Bolgarija), mestecu ob Čnem morju pa sem med drugimi spoznal Giuliana Medicija iz Falconare in prav on nam je sodil pred tednom dni v Padovi.

Arezzo (Italija), 16.11.2000, super evropski klubski pokal. Od leve: priznani slovenski mednarodni odbojkarski sodnik Peter Končnik z Jesenic, ki sta mu tako evropska (CEV) in tudi svetovna odbojkarska zveza (FIVB) velikokrat zaupala sojenje odločilnih tekem. V sredini slovenski odbojkar Jasmin Čuturič in desno še drugi slovenski mednarodni sodnik Jožef Lečnik iz Ravn na Koroškem, ki je tudi delil pravico na mnogih mednarodnih tekma

Čeprav je od takrat minilo že kar nekaj let, sva se kar na hitro našla in obujanje spominov na Bolgarijo je bilo seveda v prvem planu najinega razgovora. Tudi drugi sodnik nedeljske tekme med Adriavolleyem in Černicevo Modeno je moj stari znanec Santi Simone, doma iz Citta di Castello (Perugia) je pred dvema letoma sodil na kvalifikacijskem moškem turnirju za mladince v Ljubljani. »Ne, ne, Ljubljane pa ne bom pozabil!« mi je pred nedeljskim jutranjim treningom govoril v družbi kolega Saltalpija, prav tako iz Perugie. »Prelepo mesto, vse na pravem mestu.« je vztrajal v spominih na belo Ljubljano Simone. Da ne pozabim na Marcella Camere uveljavljenega mednarodnega sodnika iz Reggio Calabrie. Pred nekaj leti je v Novi Gorici sodil evropski turnir za pokal CEV, eno mednarodno evropsko tekmo pa je Marcello sodil tudi v Kanalu ob Soči. Še veliko jih je, s katerimi se tedensko srečujemo v športnih dvoranah, v avtogrilih, na letališčih in še kje. Tu je še vsebolj uveljavljeni tržaški sodnik, izvrsten fant Daniele Zucca,

Daniele Zucca, v sredini odbornik ŠZ Sloga Danimir Mikolj in desno predsednik tržaške pokrajinske zveze FIPAV Giorgio Tirel

3.3.2004

ki ob sojenju, kot se temu reč »čuti« igro in po prepričanju mnogih bo njegova sodniška pot še dolga in predvsem uspešna.

Kar velkokrat pogovor med takšnimi in drugačnimi srečanjem naneče tudi na sodniške odločitve, obnašanje igralcev, trenerjev, vodstva klubov in tako naprej moram priznati, da se v večini primerov trenerji strinjam z ugotovitvami, odločitvami in še čim, vendar se stvari na parketu kar velkokrat zavrtijo v povsem drugo smer, kar je po svoje tudi razumljivo, a pri tem ne bi smeli pretiravati. Seveda je to moja osebna ugotovitev, za katero tudi stojim in sem vedno v ključnih trenutkih na strani sodnikov. Zakaj tako? Izkušnje te pač izučijo. Pred več kot dvajsetimi leti, še preden sem opravil prvi trenerski seminar, mislim, da se je pisalo leto 1982, sem dokaj uspešno delil pravico v takratni slovenski odbojkarski ligi. V Mariboru, Bovcu, izoli, Ljubljani in še kje smo s kolegi (nekateri so sedaj uspešni mednarodni sodniki) pozrli marsikatero grenko, preslišali žvižg razburjenih navijačev, pa tudi kakšna hujša bi se našla. Tudi delo linijskega sodnika v takratni prvi jugoslovanski zvezni odbojkarski ligi, kjer so eno sezono nastopale odbojkarice Merkurja iz Nove Gorice, me je marsikaj naučilo. Predvsem pa to, da je potrebno »može v črem« spoštovati, kajti to si zaslужijo in njihova naloga ni niti najmanj lahka. Tisto, kot pravi pregovor, da kdor dela, lahko tudi greši, pa vemo že vsi.

Prepričan sem, da vsi tisti tam »gori« na stolu prvič to delajo iz ljubezni do tega športa in vsega, kar temu sledi, da so napake sestavni del igre, pa je že kar nekaj časa znano. Ob tem pa velja prisluhniti tudi našemu spoštanemu piscu Zdravljice, ko pravi »le čevlje sodi naj kopitar.«

Tudi sam spadam v to, za mnoge nesrečno kategorijo, ko te ob neuspehih najprej samo obsojajo, kasneje kritizirajo, ko se število porazov nakoči, pa vsaj po navadi tribuna ve veliko več kot tisti, ki je oziroma bi moral biti odgovoren za to, kar se dogaja na igrišču. Seveda so ob tem tudi svetli trenutki, a tu je verjemite mi, veliko manj od tistih »oblačnih«, če pa so že, so namenjeni odličnim posameznikom, ki so z leti dela v športnih krogih pridobili določen sloves in so praktično nedotakljivi. A teh je res malo in bi jih lahko za vsko športno panogo prešel na prste ene roke.

Moja velika želja pred več leti, ko sem še treniral v nižjih kategorijah, je bila ta, da bi nekoč spoznal delo, pristope, načine vodenja in še veliko drugih psiholoških prijemov na najvišjem nivoju katere izmed odbojkarskih A lig. Kot sem že večkrat napisal in mnogi bralci to sedaj že vedo, mi je to pred dobrima dvema sezonomama tudi uspelo. In pripravljen sem se bil spusti za stopničko niže (drugi trener ali pomočnik), samo da sem bil zrazen te vrhunskosti. Imel sem srečo, da sem v teh sezona delal z vrhunkimi trenerji, a poleg tega spoznal še nič koliko drugih strokovnjakov s tega ali katerega drugega področja. A to še ni vse, ko mi le čas dopušča, se z igralcem te ali one ekipe v glavnem pogovarjam, ali bolje sprašujem o njihovem delu, njihovih sedanjih ali njihovih bivših trenerjih. Priložnosti je seveda na pretek, le na pravi gumb je treba pritisniti in moja beležka je bogatejša za to ali ono skrivnost, način dela tega ali onega trenerja. Rdeča nit vseh pogоворov pa je ob pozitivnih, a mnogokrat tudi negativnih predznakih, celo kritikah nad načinom dela, sistemom igre, načinom komuniciranja, tudi ta, da so vsi vsaj po mišljenju večine težki in trmasto vztrajni pri svojem. Kajti v svojih izgovorih pravijo igralci, da trener zahteva to in ono,

pa nima prav in še kaj bi se dalo našteti. Seveda igralcem ne gre verjeti vsega, to so me naučile dolgoletne izkušnje, pa vendarle resnica o trenerjih je nekje vmes. Kot sem uvodoma napisal, so trenerji, ki zmagujejo, kovani v zvezde in oni so pravi naslov za vse uspehe. Ob neuspehih pa... so tudi trenerji tisti »dežurni krivci« za vsak poraz, polom ali še kaj več.

Ob poslušanju takšnih in drugačnih zgodb igralcev višjega nivoja, o svojih sedanjih ali pa že bivših trenerjih, se kar nekam samoumevno postavi nekakšna lestvica tistih uspešnih, kakor tudi tistih, ki kljub veliki volji, delavnosti in še čemu nikakor ne pridejo do višjega rezultata. Poglejmo samo italijansko odbojkarsko sceno, kjer so že desetletja z mastnimi črkami zapisana v glavnem ista imena. Torej gre za uspešne trenerje, ki nikakor ne morejo iz svoje kože, pa tudi moji sogovorniki o teh mojstrijih govorijo v glavnem s pozitivnim predznanakom. Podobna slika se prikaže tudi pri dekletih, kjer, vsaj takšno je mnenje večine in temu se pridružujem tudi sam, je toliko težje uspeti oziroma priti do odličnih rezultatov. A se, kot vse kaže, tudi za žensko psiho najdejo pravi mački. Podobna, če ne identična slika je tudi drugje na stari celini in nič drugače ni na drugi strani Atlantika ali v azijskih državah. Ob tem se seveda postavljajo vprašanja, na katere pa je tako kot mnogokrat

Murska Sobota (Slovenija), 28. marca 1988; priprave članske reprezentance Jugoslavije pred odhodom na balkanske igre v Tirano (Albanija); pod strokovnim vodstvom prvega trenerja Vinka Dobriča (prvi iz desne), pomočnika Slobodana Miloševića (prvi od leve) in tretjega trenerja Dragotina Čuka (čepe na sredi) je v izbrani vrsti zaigralo kar pet slovenskih odbojkaric: št. 14 Mojca Voh (stoji tretja z desne), čepijo: prva z desne št. 15 Jadranka Jakomin, št. 13 Patricija Bukovec, št. 3 Alenka Lešnik in četrta z desne Barbara Kislinger;

le malo, ali pa vsaj ni tistih glavnih odgovorov. Zame kot trenerja in za vse ostale kolege je poglavito tisto, zakaj nekaterim ob enakih delavnih in drugih pogojih uspe in zakaj drugim, kljub veliki vloženi energiji in tudi denarju to nikakor ne gre? Kaj je tisto, ki loči uspešne od neuspešnih, dobre od tistih nekoliko slabših? Že veliko podobnih vprašanj sem si zastavil ničkolikokrat, a mislim, da tu nisem edini, le odgovorov je bore malo. A eden od ciljev mojih pogovorov z vrhunskimi igralci je tudi ta, da bi se nekako le uspel dokopati do resnice, do te čarobne palice, ki jo imajo dobri trenerji. Ne, povsem do dna nikakor ne moreš, a smer, pot je vsekakor prava, so pa še druge rešitve, kako se dokopati do zanimivih spoznanj.

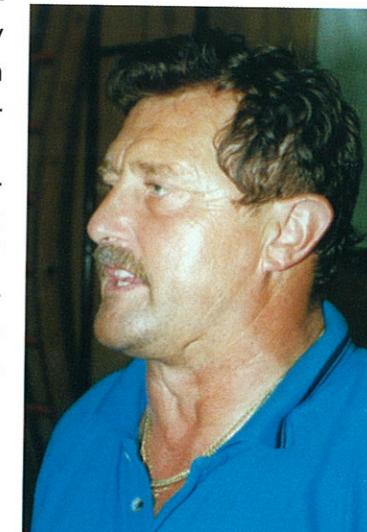
Seveda o tej temi obstaja tudi zanimiva literatura, ki trenerje v glavnem ločuje v dva tabora. V prvega sodijo tisti manj uspešni, v drugega pa tisti z nasprotne strani, torej uspešni. In kakšne so razlike? Seveda lahko tiste manj uspešne postavimo v več kategorij, od tistih, ki že nazunaj delujejo nepričljivo, boječe in le s težavo svetujejo igralcem, kaj, kako in kdaj, a so v svojih izvajanjih tako negotovi, da uspeh pride le, če se vse preklopi in da imajo igralci svoj dan. V drugo kategorijo, tisti s slabšim uspehom, spadajo tudi takoimenovani »super intuziasti«, ki se obnašajo tako, kot da je vse njihovo. Oni vedo veliko, ob uspešnih akcijah ploskajo, ob neuspehih pa ob

»Slovenski reprezentančni trenerji na Šoli odbojke 28.2.2001 v Ljubljani. Od leve Miloš Velikonja, Urban Oder, Oleg Gorbačov, Miha Premč, Zoran Jerončič, Radovan Gačić

robu igrišča izvajajo komedije in podobno. Ne boste verjeli, med tiste manj uspešne, strokovnjaki (psihiologi) postavljajo tudi takoimenovane trenerje z visoko željo po izredni disciplini in predvsem ukazovanju. Ti so skoraj v devetdesetih procentih obsojeni na neuspeh, pa ne zaradi discipline, bolj zaradi strahu pred napako in po navadi so njihove ekipe neagresivne, pa čeprav »šef« želi ravno obratno. Med tiste, ki največkrat poraženi zapuščajo igrišča, spadajo tudi oni s tako imenovanim »slabim« srcem, ki si nikakor ne upajo resnici pogledati v oči, izogibajo se realni situaciji. In še bi lahko našteval seznam trenerjev, katerih karakteristike napovedujejo več porazov kot zmag. Ne boste verjeli, obstaja še najmanj pet tipov, ki jih v krogih imenujejo zgubaši, poraženci... (perdenti). Kaj pa tisti zmagovalni, tisti v katerih koži bi se vsaj ob koncu tekme rada znašla večina nas trenerjev? Kakšni pa so tisti trenerji? Ne bom dolgovezil, predvsem poznajo sposobnosti in meje svojih igralcev in ekipe kot celote. Znajo v pravem trenutku opraviti zamenjavo, poznajo »psiho« vsakega posameznika, vedo, kdaj je potrebno koga pohvaliti, mu dati samozaupanje in tudi kdaj je potrebno »zvezde« posesti na klop. Vedo, kaj pomeni prava informacija v pravem trenutku, naprimer v time outu, v odmorih znajo pripraviti mešanico trenutne navdihnenosti s pomembnostjo aktualne tehnike in še bolj takteke. V svojih odličitvah vedno deluje umirjeno, prepričljivo in samozavestno, tudi v trenutkih, ko ekipi ne gre najbolje. Igralci jih kratkomalo cenijo, spoštujejo, to pa so si pridobili izključno z znanjem itd.

Seveda naštevanj in ugotovitev še ni konec, zmanjkuje mi odmerjenega prostora za temo, o kateri se v zadnjih letih veliko govori in razpravlja. Kajti kot vemo, je delo z mladimi po mnenju mnogih vseh težje. Poleg tehnike, takteke in drugih najrazličnejših pristopov in priprav se morajo trenerji vse bolj posvečati tudi t.i. psihološki pripravi, kajti takšnih in drugačnih problemov mladih je vse več. In trenerju, učitelju, ki v tem stresnem obdobju poleg vsega, kar nas obkroža, žanje še velike uspehe, resnično »kapo dol«, bi reklo Srečko.

Slovaški strokovnjak Dušan Blahuta že več kot desetletje sodeluje s ŠZ Sloga

Slovenija – Rusija

10.3.2004

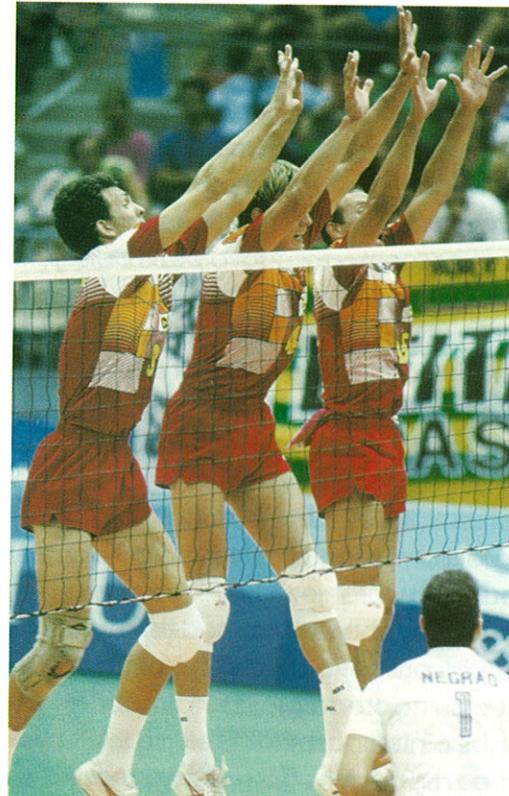
Tokrat sem se znašel v kar veliki dilemi, o čem pisati v današnjem prispevku, kajti zanimivi dogodki so se vrstili kot po tekočem traku od finala evropskega pokala CEV v Modeni, kjer je nekoliko presenetljivo, a povsem zasluženo slavila ekipa našega Mateja Černica, do gladkega poraza odbojkarjev Padove v derbiju proti »ranjenemu« Sisleyu. Neverjetno. Gregor Jerončič & Co so v treh nizih dosegli vsega tri točke več kot mi pred dobrim tednom v Trstu, ko nas aktualni državni in pokalni prvak v nobenem nizu ni puštil čez šestnajsto točko. Rad bi se v tem prispevku razpisal o pravi odiseji, ki smo jo doživeli v noči med soboto in nedeljo na povratku iz Perugie, ko smo z avtobusom čez Apenine pa vse do Benetk vozili za plugom, ki je vztrajno odstranjeval sneg. Da, v tisti nedeljski noči smo doživeli vse, kar ti zima lepega in slabšega lahko ponudi, tudi nekje strahu je bilo vmes. Tudi o prisilnih postankih v pravih snežnih metežih, ko se je ura bližala že tretji ali četrti zjutraj, pa smo ta »zasilni« postanek izkoristili za zimske radosti, kot so medsebojno kepanje, drsanje in še kaj bi se dalo opisati. Zanimiva tema bi lahko bila tudi doping kontrola, ki smo jo doživel po tekmi v Perugi in še kakšna bi se našla, a sem se med kolebanjem, katero punuditi v branje, odločil za slednjo.

Govoril bomo odbojkarju, ki je bil med dvanajsterico med tistimi, ki so v lanski »fantastični« sezoni morda največ prispevali k napredovanju naše ekipe v A1 ligo, pred tem pa je v poizkusu napredovanja v najmočnejšo ligo na svetu preizkušal tudi z našimi sobotnimi nasprotniki ekipo RAP iz Perugie. Verjetno ste že uganili, da gre za postavnega ruskega reprezentančnega korektorja univerzalca Aleksandra Gerasimova, imenovanega Saša, ki se je po dveh izredno uspešnih sezona letos poleti vrnil v domači Jekaterinburg. Tako kot z večino starih odbojkarjev iz zmagovalne

ekipe, sva tudi s postavnim Rusom stalno na zvezi, debata pa se seveda vrti okoli odbojke, ruskega prvenstva, neuspehov Adriavolleya, tem in onem trenerju, športnem direktorju in še o vsem, kar nama, ko sva na liniji, pade na glavo, o njegovem sinu Ivanu o ponovnem vzponu ruske odbojke, o reprezentančnih nastopih in še o čem.

Pred dobrima dvema tednoma, tako kot je v navadi, ponovno zazvoni telefon, na drugi strani pa kdo drug kot Sašo. Pogovarjava se v italijanščini, priznati je treba, da jo je v zadnjem letu, odkar ga ni več na Apeninskem polotoku, kar nekoliko pozabil, a že prej mu ni šla najbolje. Da ne bi pozabila najinih korenin, pa se med nakladanjem najde več kot kakšna rusko-slovenska beseda, včasih pa celo stavek. Spomnim se, da sem mu v enem

izmed pogovorov dejal, da bom po koncu prvenstva prišel v Moskvo, kajti rad bi videl tisto »Piazza Rossa«, pravijo da je to posebno doživetje. To je res, odgovarja Saško, ali ti Slovenec zapomni si, da se temu trgu po naše reče Krasnaja ploščad, si razumel in tako naprej. Tokrat me je Saško poklical zaradi nastopa svoje ekipe v finalu pokala CEV v Modeni, kjer so poleg Jekaterinburga, domače Modene in Piacenze igrali še odbojkarji Phanatinai-kosa iz Grčije in prav bi bilo, da se po skoraj letu dni ponovno srečava. Beseda je dala besedo in vse je bilo dogovorjeno, da se slišiva, ko pride v Rim in še kasneje v Modeno. Potem je samo stvar dogovora, kje in kdaj se dobiva, da rečeva kakšno več, samo ne o Trstu, je pripomnil Saško. A je že tako, ko preveč natancno planiraš, se kaj zalomi.

Odlično postavljen trojni blok ruskih reprezentantov na tekmi proti Braziliji. V akciji ščitena korektor Brazilcev Marcelo Negrao

Turnir v Modeni so iz sobote prenesli na petek (razlog TV prenos), našo tekmo v Perugi pa iz standarnega nedeljskega popoldneva na sobotni večer. Vmes pa jo je vsem navkljub dobri volji zagodlo še nepričakovano, nič kaj marčevsko vreme in tako je že dan pred pričetkom turnirja v Modeni bilo jasno, da bo tudi tokrat vse ostalo pri telefonskih razgovorih, Saško je izkoristil bivanje v Italiji in se oglasil vsem iz lanske ekipe, midva pa sva se do njegovega torkovega odhoda v Rusijo, let so zaradi slabih razmer ničkolikokrat prestavili, slišala najmanj desetkrat. Pred vsako tekmo, po tekmi in še nekajkrat vmes, kajti tokrat ga je poleg njegovega nastopa v poklalu CEV zanimala tudi tekma v Perugi, z obema ekipama je namreč postavni Rus napredoval v A1 ligo. Bova sploh našla termin, da se v miru

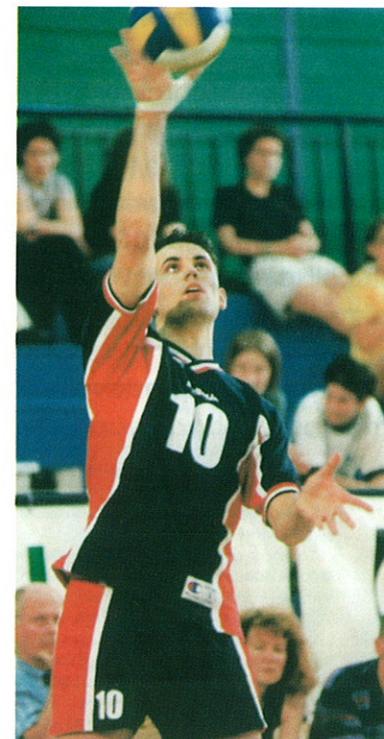
Aleksander Gerasimov, nekdanji univerzalec - korektor ruske reprezentance, ki je z Adriavolleyem v sezoni 2002/03 napredoval v A1 ligo

lahko pogovoriva, o vsem se sprašujem ob zadnjem klicu z rimskega letališča. »So sploh kakšne možnosti?« vztraja Saša. »Da«, mu odgovorim, saj si še v reprezentanci, se bova videla v finalu svetovne lige, ki bo tokrat v Rimu, pa še Piotr Gruszka (Poljska) bo tokrat zraven, saj to ni tako daleč, mislim da v sredi julija. »Ne«, odgovarja odločno Saško tam Rusov letos ne bo v World League 2004, torej je edina možnost, da prideš v Moskvo, pa se dobiva tam na Krasnaj ploščadi. Ni slaba ideja, ampak jaz mislim, da obstaja še ena realna možnost, nadaljujem: »Veš, v letošnji sezoni so se pri CEVu odločili organizirati vzporedno svetovni ligi nekakšno evropsko ligo, ki naj bi bila protiutež svetovni ligi in v kateri naj bi igrale evropske reprezentance, ki ne nastopajo oziroma nimajo možnosti nastopa med 16-imi naj reprezentancami sveta. »Že vem, kaj misliš,«

me prekine Gerasimov »dobiva se na tekmi Slovenija – Rusija, saj lahko že zapišeš končni rezultat«, slišim smeh na drugi strani telefona. »Čakaj,« me prekine »kdo so že tam pri vaših? Gadnik, Čuturič, Jerončič, kdo pa podaja? Ne, ne bi o tem, saj nimate šans« se smeje Saša.

Saj ni to cilj, ali imamo šanse proti vam, vse boljšim Rusom, midva pa se bova po dobrem letu dni spet videla. Kaj misliš na ta predlog, je ideja prava? Daj, Zoran, »non scherzare«, tako kot vedno si preveč optimističen, toda minimalne možnosti tudi tukaj obstajajo, le da se bojim, da se bo tokrat zalomilo kje drugje. Čas je za odhod letala, slišim spikerja v ozadju.

»Pozdravljen Sašo, veliko uspeha v prvenstvu, veliko zmag ti želim, pozdravi ženo in sina, pa da bi se v naslednji sezoni ponovno vrnil, kajti v dveh sezонаh nastopanja v Italiji in še kje, si dokazal, da si zaslужiš igrajna v najmočnejši ligi na svetu!«

Organizator igre slovenske reprezentance Tomislav Šmuc v akciji

Ostrava (Češka), september 2001: članska reprezentanca Slovenije pred tekmo evropskega prvenstva

Pot na jug

17.3.2004

Toliko takšnih in drugačnih zgodb se je nabralo v tej lahko rečem nekoli ali bolje precej ponesrečeni sezoni v A1 ligi, da je največkrat le izbira časa kdaj in ne kaj pisati največji problem pred oddajo prispevka. A je bilo tokrat le nekoliko drugače. Ni bil problem čas, ni bilo večje zadrege pri izbiri teme, tokrat je bil moj največji »handikep« utrujenost po več kot tridesetih urah vožje in stopicanja, z nič kaj preveč udobnimi vlaki italijanskih železnic, vsaj naš je bil takšen.

Seveda ste že ugotovili, za kaj gre. Če smo se v vseh dosedanjih potovanjih na jug v Kalabrijo, Apulijo in še kam v zadnjih dveh sezонаh, kar je za tekmovanje na višjih nivojih nekaj povsem običajnega, posluževali letalskega prevoza, je bila tokratna odločitev kluba, da v Gioio del Colle odpotujemo z vlakom, za vse nas precej presenetljiva. Dvanajsturna celonočna vožnja v Bari, kamor bi morali po planu prispeti v zgodnjih jutranjih urah, nakar sledi dodatna vožnja v uro oddaljeno mesto mozzarelle Gioio del Colle. Seveda bomo v tem primeru ostali brez jutranjega treninga in še več, takoj po tekmi, ki se je v soboto pričela ob 20.30, nam vozni red narekuje, da se moramo ne glede na končni izid tekme ob 22.55 uri pojavit na želežniški postaji, kajti čaka nas meddeželni vlak za Bologno. Ne, ne morem verjeti, da smo prišli do »faze«, ko je športni rezultat v drugem planu, da se bomo po trinajstih urah vožnje in nekaj urah popoldanskega počitka v hotelu, ki je kar 17 km oddaljen od športne dvorane, morali še isti večer po robu postaviti odbojkarjem, kot so Rafael Pascual, Davede Bellini, Nizozemec Richard Schiul, Francoz Herpe, pa tudi na našega lanskoletnega Marcella Fornija ne smemo pozabiti.

Vzdušje na vlaku tisto pravo. Po štirje v posameznih kupejih, pravijo jim

cuccette« vsak od nas na dan potegne nekaj za pod zob, potem pa karte ici, zgodbe in prigode, takšne in drugačne kritike, pa SMS sporočila kar dežujejo. Kaj bi moledovali in se pritoževali, poiskusimo iz tega potovanja protegniti kar največ. Slabše kot je, ne more biti, pravijo nekateri, ki so več let igrali v precej bolj elitnih klubih, kot je trenutno naš, kjer so bile »manie« povsem drugačne.

Pred nami je dolga pot, a tudi noč ne bo nič krajša, vsaj zame, sem prepričan, bo tako. Sredi noči le zaspim, a le za kratko. Prihaja sprevodnik. Ba... Čez deset minut bo potreben presestni na regionalni vlak za Reggio Calabria. Gledam mlade zaspane obraze, ki se kot megla premikajo po hodnikih. Pravo nasprotje sinočnjega smeha. Nekdo je kljub temu zasilo razpočen, v rokah drži video kamero, drugi pa majhen fotoaparat. Ne, tega ne mem izgubiti »sikne« nekoliko slabe volje med zobmi. To potovanje mora moj odbojkarski arhiv, pravi drugi, ko »škljoca« zanimive trenutke na postaji v Bariju. Še sreča, da ni pravega mraza. Presenečenj še ni konec. Ekipa na peronu se približa mladenka, predstavi se, prihaja iz Lecceja, namenjena je v Gioio del Colle, z željo, da bi si ogledala jutranja treninga obeh ekip. Ne, odgovorim »rezko«, danes ne bo jutranjega treninga, gremo direktno v hotel, preveč smo potrebn počitka. A dekletce še vztraja. Skupaj odidejo do uro oddaljenega ciljnega mesta, pričaka nas avtobus, pa zopet nekaj kilometrov in že smo v hotelu. Ne, ni časa za počitek, pripraviti je potrebno vse, da bo tehnični sestanek pred kosilom uspešen, šop listov, video kaseta. O Forniju in njegovi Telephonici vemo vse, le teorijo bo treba v večernih urah prenesti v prakso in vse bo OK. Bodo noge in predvsem glava vzdržali, bomo v sebi našli dovolj motivacije za uspešno igro, se bomo osramotili? Takšne in podobne misli so nam šle (»rojile«) po glavi, ko smo se po popoldanskem počitku odpravljali v športno dvorano. Koliko znanih obrazov, koliko prijateljev sem v teh dveh sezонаh odkril v tem predvsem odbojkarskem mestu. Ciao Triestino, me ogovori bloker domačih Barbo... Ste kaj utrujeni? Bomo videli čez dobro uro, mu ne ostanem dolžan. Pristopi znani obraz Forni, objameva se, v objemu nekaj lepih besed, spominov, občutkov in na koncu tudi še tista, ki sem se je najbolj bal: »Kaj ste res prišli z vlakom? Ne morem verjeti, kako boste sploh lahko igrali«, se sprašuje Forni in nadaljuje, kaj res? Tudi nazaj odhajate takoj po tekmi? Non è vero!«, pred odhodom v slačilnico zaključuje lanski center Adriavolleya.

Prišli smo skoraj do konca četrtega niza, pogled na semafor 23:14 v korist

domačih, ura pa natanko 22.12. Nam bo uspelo, da v zadnjem trenutku ujamemo vlak, bomo pravočasno na železniški postaji, bo šofer avtobusa točen? Takšna in podobna vprašanja so se mi ob zaključku niza porajala v glavi. Sledi zadnji sodnikov žvižg, fantje v belo rdečih dresih pa kot v nekakšnem transu pred ponorelimi navijači bežijo proti slačilnici. Dajmo, pohitimo, ni časa za komentarje, ni časa za izpiske statističnih podatkov, moramo čimprej na vlak, slišim glasove, ko tudi sam bežim po hodniku proti garderobi. Na poti me ustavita domača odbojkarja Španec Pascual in Forni. Za vlak na Bariju je že prepozno, me svarita. Prebijem se v garderobo, večina je že odšla, pobrem nekaj opreme, sodnika mi v roke stisneta šop dokumentov in že smo na avtobusu. Odlično, fantje! Uspelo nam bo pravočasno na vlak in jutri približno ob 12.30 bomo že v Trstu, le da se bo potreben še pred tako želenim ciljem zgodaj zjutraj približno ob 6. uri presesti, najprej v Bolognii, nakar še v Mestrah, nas vidno zadovoljen podučuje, ali bolje prepričuje tokratni vodja odprave.

In že smo ponovno v »cuccetah«, ponovno tran, tran, tum, tum, tran tum. Imam srečo. Hitro zaspim, dobro jutro, slišim kolega levo zgoraj, maserja, smo že v Bologni, pravi slednji in doda, škoda da moramo sedaj čakati skoraj dve uri. In podobno tudi v Mestrah, zabrunda tisti nad mano. Saj ni pomembno, si mislim sam pri sebi, samo da je smer prava in da bomo čimprej doma...

Skupina
odbojkarjev
tržaškega A1
ligaša med
kratkim
jutranjim
postankom
na železniški
postaji v
Bariju.
Od desne:
Cola,
Samica,
Visentin,
Manià,
Spescha,
Cavaliere
in Kovac

Razlogi za ogled

24.3.2004

Samo nekaj minut za tem, ko smo v nedeljo pričeli z jutranjim treningom v prelepi novi športni dvorani Palatrento, mi je bilo jasno, da se bom v svojem predzadnjem prispevku dotaknil dveh aktualnih tem. Prva se nanaša na izredno priljubljenost odbojke v Trentu, pa čeprav se je Itas Trento, sedaj eden izmed kandidatov za končni naslov, še pred nekaj sezonomi bolj v B1 ligi. Drugo temo pa sem si izbral v trenutku, ko nas je med jutranjim treningom presenetil odbojkarski stoljetja, državni reprezentant, izvrstni napovedalec Lorenzo Bernardi, ko je v družbi sina prišel v dvorano z jasnim ciljem saniranja poškodbe pred nadaljevanjem prvenstva.

V zadnjih treh sezонаh, odkar pobliže spremjam dogajanja v A ligi, sem dobil občutek, da popularnost odbojke na severu Apeninskega polotoka, kjer v zadnjem desetletju kraljujejo vrhunske ekipe kot so Sisley, Modena, Cuneo, še prej Milano, Montechiari in drugi, le nekoliko upada in da je navdušenje sicer počasi, a vztrajno seli na jug. Takšen vtis sem dobil po večkratnih gostovanjih tako v Kalabriji, Apuliji, na Sardiniji in še kje, kjer se je na tribunah že pred pričetkom srečanja trlo navijačev in seveda ljubiteljev tega športa v tistem mestu. Da moje trditve le niso iz trte zvite, potrjujejo gostovanja v Trevisu, Modeni, Parmi in drugih odbojkarskih mestih, kjer se je vsaj na naših tekma v povprečju zbralo med 1.500 in 2.000 gledalcev. Res je, da Adriavolley v nobenem primeru ne spada v tako imenovani rang atraktivnih nasprotnikov, a je bilo zanimanje za tekme na jugu vedno veliko večje in tudi navijanje vselej nekaj posebnega v primerjavi z bogatejšim severom. Se pa vedno najdejo tudi izjeme, in eno takšnih pozitivnih izjem smo doživeli na nedeljskem gostovanju pri trenutno prvouvrščeni ekipi Trenta. Ne boste verjeli, v klubu imajo v letošnji sezoni prodanih več

kot 2.000 abonmajev, za skorajšnje tekme play-offa pa bodo morali v športno dvorano namestiti še dodatne tribune, da bi zadostili vsemu povpraševanju navdušenih ljubiteljev odbojke. Že ob pogledu na izredno urejene tribune, sedeže s posebnimi barvnimi prevlekami za abonente, ličnimi brošurami, razmeščenimi tudi na ostalih sediščih, da o vseh perfektnostih organizacije tekme na najvišjih nivojih ne govorim, dobiš občutek, da v Trentu v vsakem pogledu pomislijo na vse in še na kaj več.

Vse v redu in prav, a danes, ko se bosta pomerila vodilno moštvo Silvana Prandija in pepelka A1 lige, pa bo večina tribun v glavnem samevala, sem si dopovedoval, ko sem v spremstvu vodstva kluba zapuščal telovadnico. Ne, motiš se, me je prepričeval športni direktor, danes je sicer v Trentu sejem »Fiera«, a kljub temu bo kar veliko gledalcev. In res nisem verjel svojim očem, ko smo se z avtobusom približevali vhodu v športno dvorano. Zasedeni parkirni prostori, veliko ljudi v kolonah čaka pred vhodom v dvorano, v notranjosti pa navijači z bobni, trobentami in vsemi potrebnimi rezkviziti. Da, po uradnih podatkih se je na tribunah zbralo več kot 3.000 gledalcev, ki s ploskanjem pozdravijo uspešne akcije tako domačih kot tudi korajžnih gostov iz Trsta, z razliko, da pri predstavitvi domačinov glasno pomagajo uradnemu »spikerju«, ki pove ime, tritočoglava množica pa enoglasno doda priimek, naprimer: In sedaj nekdanji Tržačan Giovannii... množica doda Polidori in vse zaključi z ogromnim aplavzom. Ne, ne da se opisati, to lahko doživiš samo tam, med navdušenimi navijači, tam spodaj na taraflexu. Bilo je približno tako, kot na tisti zadnji tekmi lanske sezone v Trstu, ko smo v valu navdušenja slavili nad Lamezio in vrata A1 lige so bila odprta. Seveda se vsakemu izmed nas ob vsem povedanem postavlja nič koliko takšnih in drugačnih vprašanj, na katera pa je v tem trenutku težko najti prave odgovore. Kje leži skrivnost odgovora, da je v sezoni 98/99 Itas Mezzolombardo (sedanji Itas Diatec Trento) igral v B1 ligi, danes pa je z 61 točkami in samo štirimi porazi, a brez poraza pred domačimi navijači, trdno zasidran na samem vrhu lestvice A1 lige?

Kaj pa druga tema? V uvodu sem jo povezel z enim najboljših odbojkarjev vseh časov, fenomenalnim Lorenzom Bernardijem. Tudi v nedeljo ga zaradi poškodbe ni bilo na seznamu dvanajstih odbojkarjev Trenta. A to ni edini takšen primer, kjer se mora vrhunski odbojkarski zaradi takšne ali drugačne poškodbe odpovedati nastopu za svojo ekipo, reprezentanco, nastopom na najvišjih evropskih in svetovnih tekmovanjih. Ni moj namen,

da bi se podrobneje spuščal v analizo samih poškodb, res pa je, da je teh zadnjih sezona vse več, da trenutno v najmočnejši ligi na svetu ni kluba, ki ne bi imel takih in podobnih problemov. Ne boste verjeli, ampak takšne podobne teme v teh dneh razburajo odbojkarsko in tudi športno javnost nasploh. Čeprav je poškodba, v katerikoli športni panogi nekaj povsem normalnega, pa smo vendarle s številom le teh, vsaj kar se odbojke iče, prekoračili določeno mejo.

Res je, da vsak najprej hoče pometi pred svojim pragom, torej ga skrbi nesposobnost nastopanja svojih igralcev, vendar pa se ob pogledu na seznam trenutno tako drugače poškodovanih odbojkarjev A1 lige le postavlja vprašanje, s kakšnimi ekipami se bo tistih posem prouvrščenih lotilo izredno pomembnega play-offa. Spremembam, da je pri Lube Banca Macerata poškodovani Nalbert odšel na operacijo v Brazilijo, pod velikim vprašajem je nastop na OI 2004, poškodovan je reprezentant SCG Andrija Grbić, operiran libero Mirko Corsano, izven pogona je še Gregor Jerončič (Edilbasso Padova), Gravina (Cuneo), Gustavo, brazilske reprezentant Latine, mladi Encati že nekaj časa poseda na klopi, med najbolj zdravimi pa niti stari dobri Gardini, Trento je zadi poškodbe Nemca Hubneraja moral dodatno na trg (Polidori). Pa nekaj bi se jih našlo, kot sta na priener Milorad Kovač in mladi Paolo Matija (oba Adriavolley), njima se v teh dneh pridružil še »novo«

odkritje, centralni bloker, sicer po poklicu podajalec Cavaliere. Kaj pa napadalci, nekdanji reprezentant Luca Cantagalli (Modena), Lambert (reprezentant ZDA), Bernardi (Trento), Rosalba (Copraystel) letos še ni odigral celega srečanja, Prandi ne more računati na odličnega Mattioli, napadalec Padove Morsut je za silo pripravljen, njemu ob bok lahko mirno postavimo napadalca Adriavolleya Maria, ki ga že dober mesec muči poškodba hrbta. In organizatorji igre... šok za vse v Parmi je bila poškodba reprezentančnega podajalca Marca Meonija in še njegove prve zamenjave Brogionija. Nekdanji odlični podajalec Pupo Dall'Olio, sicer trener Padove, ima velike težave s prvim organizatorjem igre Concionijem. Bo nared do prvih tekem play-offa? Seveda pa začasnega seznama poškodovanih še ni konec. Omenil sem le nekaj poznanih imen, oziroma tistih, ki jih ljubitelji odbojke bolje poznajo, nisem pa se mogel izogniti tudi velikemu številu poškodb, ki v letošnji sezoni pestijo našo, že tako obubožano ekip.

Kje so rešitve ob vsem navedenem, da bi bili seznami teh igralcev, odličnih odbojkarjev in pravih zvezdnikov v bodoče vse krajsi, se zastavlja vprašanje. Rešitev je več, kakor tudi faktorjev, ki vplivajo na to, od tistih fizičnih do same kondicijske priprave, do preobremenjenosti in preutrujenosti, negre pa zanemariti tudi psihološkega faktorja. S temi tako imenovanimi »delikatnimi« temami se bodo morali vsi, ki v tem krogu sodelujejo, od trenerjev, zdravnikov, fizioterapevtov, maserjev in na drugi strani organizatorjev tekmovanj FIVB, CEV, nacionalnih zvez, združenj ligašev, čimprej se stati, hrabro zavihatiti rokave in jasno začrtati pot, kako naprej.

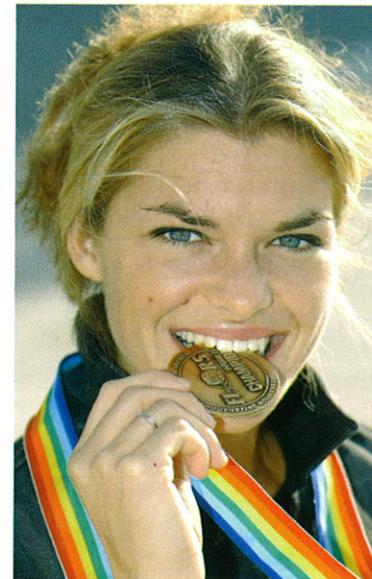
Centralni bloker Giovanni Polidori se je med prvenstvom A1 lige iz Trsta preselil k Itasu iz Trenta

Blišč in beda za slovo

21.3.2004

Ne, ne bom govoril o vzrokih, ne bom pisal o napakah, ne bom obtoževal nikogar, pa čeprav bi se o vsem, kar se je dogajalo v tej, vsaj zame neprivatni sezoni, dalo napisati knjigo, a kot rečeno o tem kdaj drugič. Trst je bil v teh dneh na očeh posebne komisije, ki je ocenjevala pripravljenost in sposobnost organizacije velikega dogodka imenovanega EXPO 2008. Poleg zagnanih Triestinov so se v bitko za pridobitev organizacije podali še Franci iz Zaragoze in grški Solun, ime končnega organizatorja bo znano v sredini meseca decembra.

Na zaključno prireditve, ki je potekala v športni dvorabi na Čarboli, so bili vabljeni tudi vrhunski športniki in seveda športne ekipi iz Trsta in širše okolice, da bi se strogi mednarodni komisiji predstavili v kar se da pripeli luči. Organizatorji prireditve so pripravili poseben program, ki pa je bil skoraj v celoti posvečen organizaciji evropskega kočalkarskega prvenstva. Seveda so organizatorji poskrbeli za vrhunc večera, ko naj bi se na parketu športne dvorane s svojo kočko predstavilila tudi svetovna kočalkarka prvakinja, Slovenka Tanja Romano. Čeprav se večina naših ni strinjala z udeležbo na tem za Tržačane pomembnem večeru, so na koncu le našli skupni jezik in se v

Svetovna mladinska in članska prvakinja v kočalkanju Tanja Romano doma z Opčin pri Trstu

poznih večernih urah znašli na tribunah. Sedim v družbi Čuturiča, Marija, poleg mene je Aljoša, v drugi vrsti za mano ostali člani ekipe, na levi pa vodstvo, če ga lahko tako imenujem. Nekaj stopničk više kompletna ekipa košarkarjev Coop Nordesta in še više rokometaši, ki nastopajo v A ligi. Poglej naključje, si mislim sam pri sebi, že sama namestitev v dvorani vsaj simbolično ponazarja realno sliko trenutnega stanja. Mi odbojkarji Adriavolleya na najnižji stopnički, logično, saj smo že izpadli iz lige, si mislim. Nekoliko više na rang lestvici so košarkarji, ki lahko še upajo na obstanek a tudi njim trda prede in najvišje rokometaši, normalno saj so od vseh ekip nabolje »plasirani« na vsaj začasni prvenstveni lestvici. Kaj pa nogometni si mislim, kaj oni ne sodijo na takšno prireditve, pribijem znancu, ki sedi poleg mene. Ne, mi odgovori saj so vendar v seriji B.

Program prične simpatični voditelj, prevajalka odlično opravlja svojo nalogu, na parketu se predstavljajo kotalkarji vseh starosti, med uspešnimi liki zadoni aplavz zadovoljnih gledalcev. Vidiš Aljošo, se obrnen k njemu, med temi so tudi kotalkarice iz Sovodenj, poglej kako dobro izvajajo program. Na parket pride mlad ambiciozen fantič, vrti se v ritmu hitre glasbe, poskakuje, izvaja salete, ne boste verjeli, dober je. Nee, nooooo... slišim glas gledalcev, fantič naenkrat pada, se takoj pobre in nadaljuje. Nekateri tam zadaj pa ha, ha, ha, padel je, se smejijo. Samo dan po 25. prvenstvenem porazu od 26 - ih tekem, se kdo izmed nas upa sploh zasmjeti? Ne, saj to ni res, si mislim. Poglejte, fantič se je pobral in do konca izpeljal začrtani program. Kaj pa mi, smo se pa sploh kdaj pobrali? Smo izpolnili avgusta začrtane cilje, se jezen obračam, ko občinstvo z navdušenjem pozdravlja svetovno prvakinjo Tanjo Romano. Jo poznaš, me sprašujejo

Tanja Romano v njenem zmagovitem slogu ob zaključku programa

antje, ko sem jim svetlikajo oči ob pogledu na brhko dekle, na njeno giba je, na njen izvrsten program ob pesmi Lucia Dalle. Ne, jim odgovorim, še edno jezen na posmeh fantiču, videl sem jo na malih zaslonih, pa tudi v ča opisih, tako v Sloveniji kakor tudi v Italiji veliko pišejo o njej, jim odgovorim. Še pač svetovna prvakinja in še Slovenka doda Čuturič, ko se Tanja poslav a z neverjetnim saltom in končno se umirjeno zahvali navdušenemu občinu. Na vrsto pridemo tudi mi, da se predstavimo gostom in seveda zahtev i komisiji. Čakamo v vrsti, nekaj besed izmenjam s trenerjem Pancottom, ve, tri s košarkarji in že smo na parketu. Sledi predstavitev, za nami pa tiho umirjeno proti garderobi odkotalka Tanja. Daj, vi Slovenci, slišim prošnje ust nekaterih odbojkarjev in tudi košarkarjev, recite ji, da je odlična, da je super, naj se vsaj za hip ustavi pri nas. Nič, vsi so tiho, ona pa mirno, pred sem pa samozavestno odpelje mimo, tako kot se za vrhunskega športnikaudi spodobi. Malo besed in veliko dejanj, piše v knjigi pregovorov.

Ugasnejo reflektorji, še zadnji aplavz odmeva v športni dvorani, konec je sega, v zraku ostaja EXPO 2008, kotzmagovalni pogled naprej. Kaj pa osili, kaj pa mi? Nimam odgovora, zbegan in žalosten sem. Prehitro je za kaj jasnejšega. Z igralci in trenerjem si sežemo v roke, z večino se objamemo, nekaj spodbudnih besed na uho, saj se še vidimo. Rdeča nit vsakega ovesa je bila saj se še vidimo, le kje, vsaj za sedaj, še nihče ne ve.

Kupna fotografija celotne ekipe Adriavolleya iz Trsta in strokovnega vodstva, ki je končala sezono 03/04 v A1 ligi; stoejo od leve: častni predsednik Rigutti, zdravnik Gammarini, športni direktor Sain, 18 amica, 8 Mattia, 5 Kovač, 1 Spescha, 7 Cola, 10 Cavaliere, team manager Conte, predsednik De lo, odgovorni za tisk Unterweger; sedejo od leve: prvi trener Bastiani, maserWalter "Bubu" Klatowsky, 6 Čuturič, 13 Visentin, 2 Manič, 4 Mari, 11 Orel, kondicijski trener Pelli, drugi trener Jerončič

Iskreno se zahvaljujem vsem sponzorjem za finančno pomoč in predvsem prijateljem, ki so mi z raznimi prispevki pomagali pri izdaji te knjige. Brez njihove pomoči bi težko izpeljal do konca začrtani projekt.

Hvala vam!

Zoran Jerončič

Doberdò e Savogna Zadružna Banka Doberdob in Sovodnje

Sede • Sedež:
DOBERDÒ DEL LAGO • DOBERDOB

Filiali • Podružnice:
SAVOGNA D'ISONZO • SOVODNJE OB SOČI
SANT'ANDREA • ŠTANDREŽ
RONCHI DEI LEGIONARI • RONKE
GORIZIA • GORICA

Bancomat Cassa continua • neprekinitvena blagajna
MONFALCONE • TRŽIČ - (Kinemax)

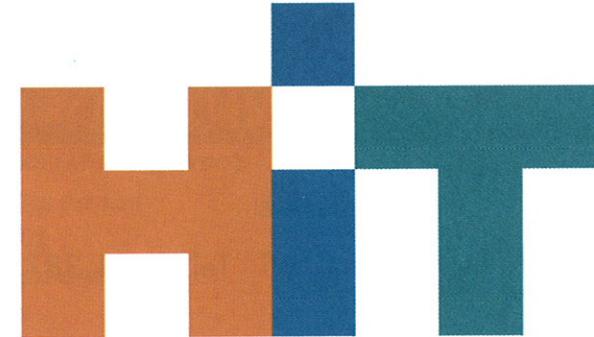

La Goriziana-Look
TRANSPORT KRŠKO d.d.

ŠPEDICIJA - MEDNARODNI PREVOZI
SKLADIŠČE
PEDIZIONI - TRASPORTI INTERNAZIONALI
MAGAZZINI

GORIZIA - GORICA
Via/Ul. Monte Hermada, 8
Tel. 0481.21440 - fax 0481.21795

STAZIONE CONFINARIA S. ANDREA
OBMEJNI PREHOD VRTOJBA
Tel. 0481.527111 - fax 0481.527150
E-mail: info@trasngo.com
http://www.trasngo.com

ABANKA
ABANKA VIPA D.D.

Slovenska 58, 1517 Ljubljana
T: 01 47 18 100, F: 01 43 25 165
www.abanka.si

Sedež:

GORICA: Corso Verdi, 55 - Tel. 0481.387111

Podružnice:

GORICA: Corso Verdi, 40 - Tel. 0481.538942

Ul. Kugy, 22 - Tel. 0481.536955

ŠTANDREŽ: Ul. S. Michele, 126 - Tel. 0481.525133

KRMIN: Ul. Friuli, 38 - Tel. 0481.630042

TRST: Ul. Milano, 25 - Tel. 040.369015

Lig 17 • 5213 Kanal • Slovenija

tel/fax: +386 (0)5 309 30 12 • tel: +386 (0)5 309 32 12

E-mail: euro.kabel@siol.net

Kazalo

Beseda župana občine Kanal ob Soči (<i>Miran Ipavec</i>)	5	Ob prvem državnem naslovu	83
Zoranovi knjigi na pot (<i>Ivan Peterlin</i>)	7	Bravo zamejci, bravo Sandra	87
Uvod (<i>beseda avtorja</i>)	9	Obračun	90
Padec meje	12	Sonce, morje, mi in...	93
Let do zvezd	18	Neuigranost velikih	97
Globalizacija	21	Vonj po Franciji	100
Avtomatizem	24	Trendi	103
Palaverde	26	Povratnik Julio Velasco	105
Derbi	28	Hram odbojke	108
Tour operator	30	Vino in podajalci	111
Amerika	32	Bodo v A ligi	114
All Stars Volley	35	Dežela vzhajajočega sonca	117
Baby volley	38	Zmagali smo vsi	120
10 let dela	41	Pismo iz Japonske	123
Generali	44	Miklavž	126
Statistika	46	Termometer	128
Bruna, Aldo in Florjan	49	Profesor Prandi	131
Razlike so očitne	52	Kapetan ekipe	134
Tik pred...	55	Za album spominov	137
Trije faktorji	57	Album	140
Odbojkarski elementi igralcev slovenskih klubov v Italiji	59	Glave padajo	151
Od juga	65	Blamaža	154
Rešitev je servis	67	Veliki trenerji	158
Red in disciplina	69	Drugi planet	162
Medijska logika	71	Možje v črnem	165
Volleyland 2003	74	Trenerji	169
Koncentracija	77	Slovenija – Rusija	173
Reprezentanca	80	Pot na jug	177
		Razlogi za ogled	180
		Blišč in beda za slovo	184